

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

oversat af P. Jerndorff-Jessen.

Nye Indianer-Fortællinger

Vol. 4

Aarhus : Det Jydske Forlag, 1902-1904

4 bd. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 20.

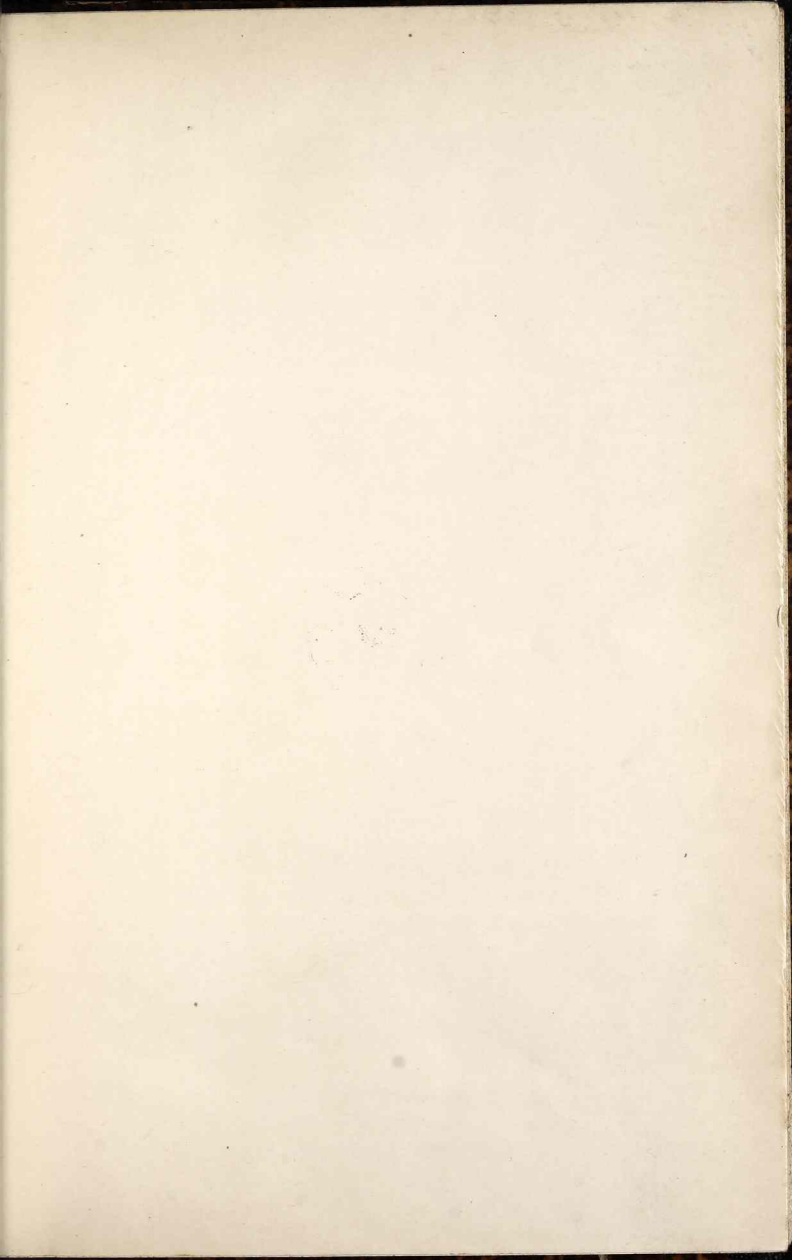
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

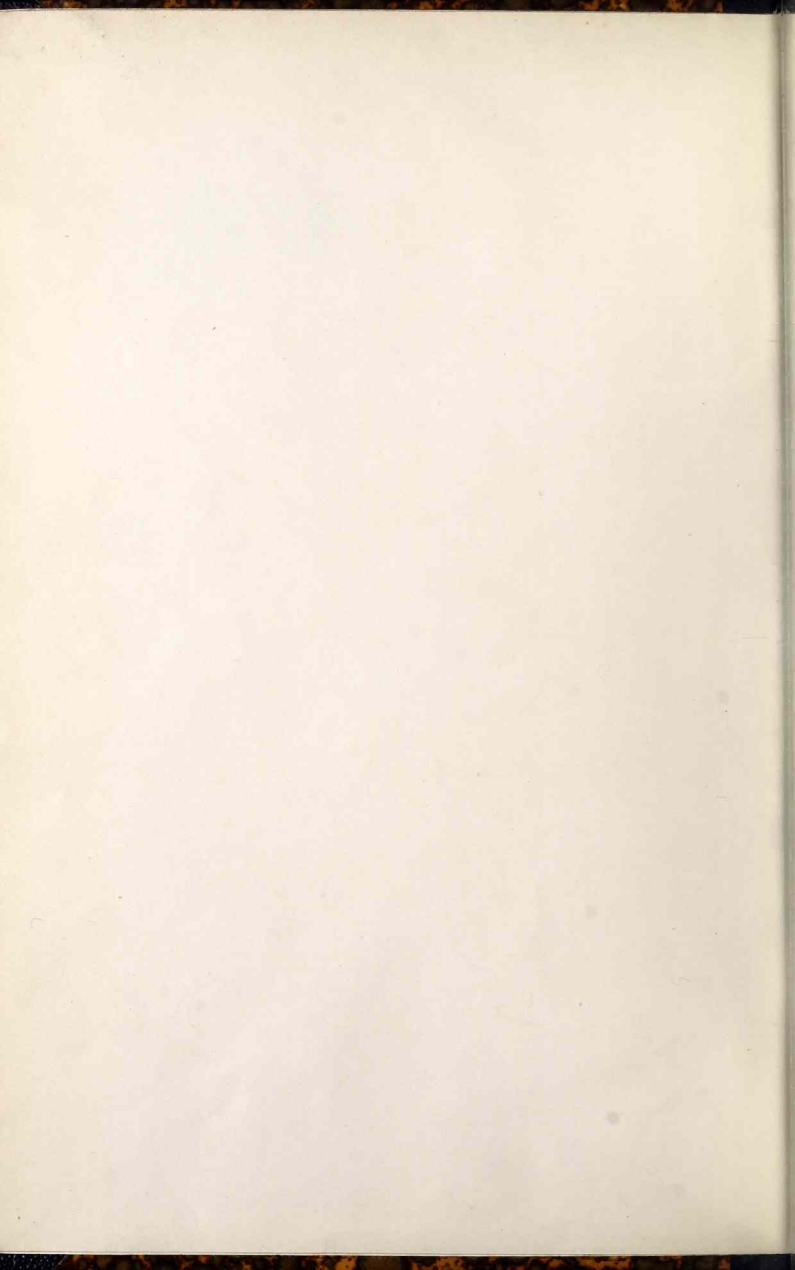

1 1 58 0 8 00326 6

+Rex

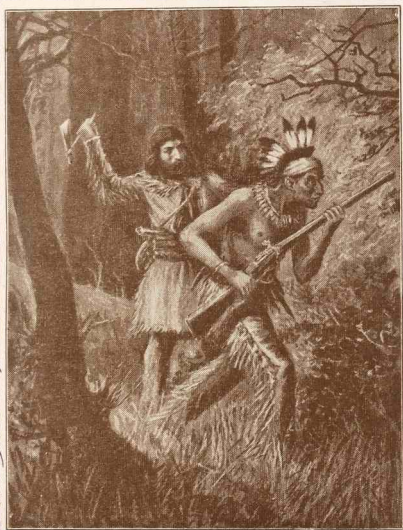

NYE INDIANER FORTÆLLINGER

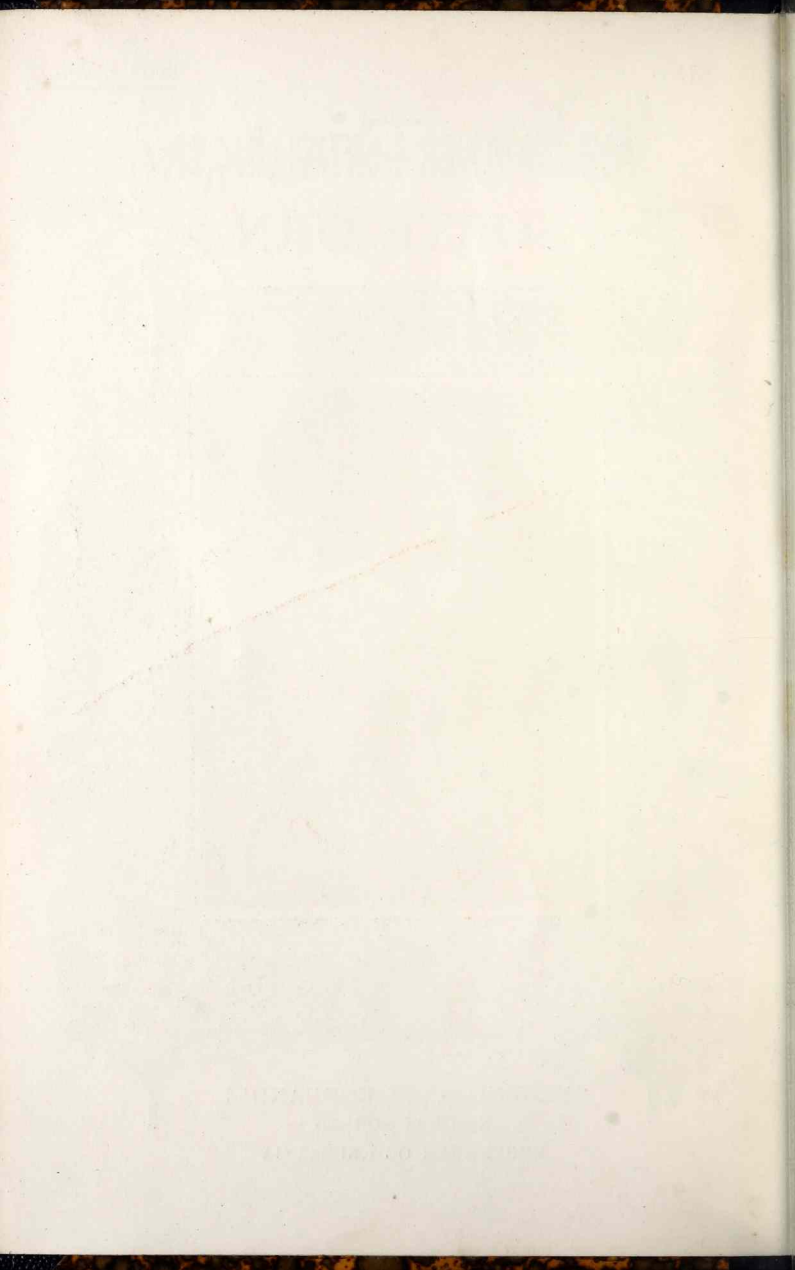
SORTE ØRN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

— NORDISK FORLAG —

KØBENHAVN OG KRISTIANIA

NYE INDIANER-FORTÆLLINGER

FJERDE BIND

SORTE ØRN

EFTER A. CONAN DOYLES »THE REFUGEES«

BEARBEJDET FOR UNGDOMMEN

AF

P. JERNDORFF-JESSEN

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

— NORDISK FORLAG —

1904

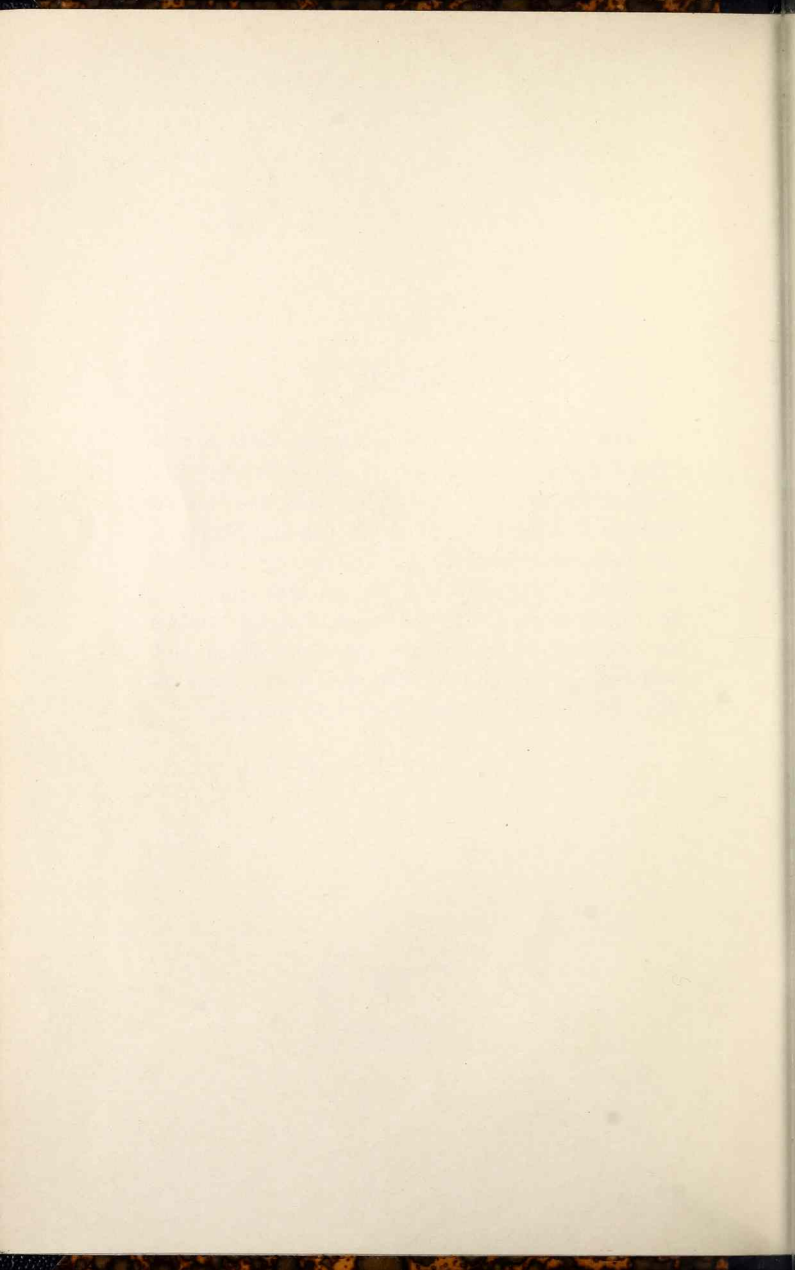

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI

FORORD.

Den sidste Del af Conan Doyles store Roman »The Refugees« indeholder et saa fortrinligt Stof til en Indianerfortælling, at jeg ikke har kunnet modstaa Fristelsen til at skære den fra Romanen, der nærmest er skreven for Voksne, og i bearbejdet Form udgive den som en særskilt Fortælling for Ungdommen. Kun paa nogle enkelte Punkter har jeg maattet gøre Brud paa Originalens Indhold ved at foretage Forandringer i dette, ellers bestaar Bearbejdelsen væsentligst i Forkortelser.

P. J.-J.

FØRSTE KAPITEL.

Paa Flugt.

Solen stod lavt paa den vestlige Himmelrand og kastede sine røde Straaler hen over Seineflodens Munding, hvorfra den lille Brigantine »Den gyldne Stav« for fulde Sejl styrede ud mod det aabne Hav. Paa Brigantinens høje Agterdæk stod en lille Gruppe, bestaaende af fire Personer, der med stor Spænding og Ængstelse stirrede ind mod Land.

Den ene af dem, en høj og rank ung Mand paa omtrent femogtyve Aar med skarpe, regelmæssige Træk, brune Øjne og en velplejet, sort Knebelsbart, var iført en lyseblaa Frakke med Sølvbroderi paa Opslagene og brede Sølvepauletter, hvide Knæbenklæder og høje Kravestøvler — den berømte franske blaa Gardes Uniform. Ved hans Side og med hans Haand i sin stod en ung Kvinde, der i det højeste kunde være tyve Aar. Hendes Ansigt var meget blegt, men af en sjælden Renhed og Skønhed, og hendes blaasorte Haar og lange, mørke Øjenvipper dannede en pikant Modsætning til de drømmende graa Øjne. Det var Adèle Catinat, eneste Datter af den berømte Klædekræmmer fra Paris, Hugonotten Catinat, der var død for knap

en Maaned siden, og Soldaten var hendes Fætter og Forlovede, Amory Catinat, indtil for et Døgn siden Officer i Ludvig den Fjortendes Garde.

»Gaa nu neden under, min elskede, og sørg for at komme til at sove,« sagde han til Pigen. »Det har jo været en trættende Rejse; men naar du vaagner i Morgen, vil baade Frankrig og dine Bekymringer ligge langt bag ved dig.« Han slog Armen om hendes Liv og hjalp hende hen over Dækket og ned ad Trappen, hvorefter han igen kom op og gik ud i Agterstavnen til de to Mænd, som endnu stod der.

Den ene af dem var omtrent af samme Alder og Højde som Catinat, men ellers meget forskellig fra ham i Udseende. Han var meget sværlemmet og bredskuldret. Ansigtet var langt, glatraget og stærkt brunet af Sol og Vind, Haaret var klippet ganske kort, og paa Hovedet bar han en bredskygget, graa Hat, hvis Form tydelig fortalte, at hverken den eller dens Bærer hørte hjemme i Europa. Den anden, der stod med Rorpinden i Haanden, var endnu mærkeligere at se til. Han havde graat Haar og Skæg, en tyk, rød, fremstaaende Næse, og smaa, graa Øjne, der blinkede frem under et Par vældige, buskede Bryn. Det magre Ansigt var eet Næt af tætte, dybe Rynker, det bar stedse det samme uforanderlige Udtryk og havde overalt den samme nøddebrune Farve. Han var klædt i en blaa Vadmel's Trøje, røde Knæbenklæder, der over Knæene var fulde af Tjærepletter, og graa Uldstrømper i bredsnudede Sko med svære Staalspænder. Det var Skibets Fører, Puritaneren Efraim Savage fra Boston. Den yngre Mand hed Amos Green og var ogsaa fra Amerika.

»Jeg er glad ved, at jeg fik Adéle ned, Amos,«

sagde Catinat, da han igen var kommen op paa Dækket; »thi jeg er bange for, at vore Trængsler endnu ikke er forbi.«

»Hvorledes det?«

»Du ser den hvide Vej, som løber langs med den sydlige Flodbred. To Gange i den sidste halve Time har jeg set Ryttere sprænge hen ad den, som om det gjaldt Livet. Der til venstre, hvor du ser Kirketaarnene og Røgen, ligger Havnen Honfleur, og den er tydelig nok Rytternes Maal. Det kan kun være Kongens Bud, der rider i en saa rasende Fart. Og se, der kommer en tredje.«

Paa den hvide Stribe, der bugtede sig hen over de grønne Enge, kunde man se en sort Prik fare afsted i stor Hast, forsvinde bag en Gruppe Træer og derefter komme til Syne igen, styrende mod den fjerne By. Kaptajn Savage tog sin Kikkert frem og kiggede paa Rytteren.

»Ja, vel,« sagde han og skød den sammen igen, »det er ganske rigtig en Soldat. Jeg kan se Glimtene af hans Sabelskede paa hans Bagbords Side. Om ti Minutter er vi ud for Havnen, saa faar vi at se, om det er os, Forfølgelsen gælder.«

Medens Sømanden talte, vandrede hans Blik stadig fra Himlens graa Skyer til Skibets hvide Sejl. Vinden kom i korte, svage Pust og havde ondt ved at fylde Sejlene; men Skyerne drev hastigt hen over Himlen, og det var til denne Omstændighed, Kaptajnen satte sit Haab. De var nu komne ud for Honfleur. En lille Flaade af Fiskerbaade med brune Sejl strøg langsomt ind mod Havnen, hvis Masteskov tegnede sig tydelig mod Aftenhimmelen; men ellers var alt roligt paa den lange Kaj og paa Halvmaanefortet, hvorfra det hvide, franske Flag med de gyldne Liljer vajede. Havnen laa nu

allerede lidt bag ved dem, og deres Fart tiltog, alt som Vinden friskede op. Catinat, der stadig stirrede mod Land, troede allerede, at hans Frygt havde været grundløs, da den pludselig blev vakt til Live igen og langt heftigere end før.

En stor, mørk Baad var kommen til Syne, idet den drejede rundt om Molen. To hvide Skumstriber sprøjtede ud fra dens Forstavn og fra de ti Par Aarer, hvormed den blev drevet frem. Et hvidt Flag hang ud over Agterenden, og en stor Malmkanon blinkede i Forenden. Den var propfuld af Mennesker, og de talrige Glimt, der udgik fra deres mørke Masse, fortalte, at de var væbnede til Tænderne. Kaptajnen saa paa dem gennem Kikkeren og fløjtede. Derefter skottede han op til Skyerne. »Tredive Mand,« sagde han, »og de gaar tre Skridt, naar vi gaar to. Forsvind fra Dækket med Deres blaa Uniform, Hr. Catinat, ellers bringer De os i Forlegenhed. Herren skal nok vogte sine, naar blot de ikke gør Dumheder. Tag de Luger af, Tomlinson. Saaledes! Hvor er Jim Sturt og Hiram Jefferson? De maa stille sig hen ved dem og lægge dem over igen, naar jeg fløjter. Styrbord med Roret. Kom saa her hen, Amos og du Tomlinson og lad mig tale et Par Ord med jer.«

De tre blev staaende i ivrig Raadslagning og skottede tilbage efter deres Forfølgere; det var tydeligt, at Vinden friskede op, men endnu var den ikke helt stadig, og Baaden halede stærkt ind paa dem. De kunde allerede skelne Mændenes Ansigter i Forstavnen og Ilden i Luntten, som Kanoneren holdt i Haanden.

»Hallo!« raabte en Officer paa Engelsk, »læg bi, eller vi fyrer!«

»Hvem er I, og hvad vil I?« raabte Efraim

med en Stemme, der maatte kunne høres helt ind til Land.

»Vi kommer i Kongens Navn og vil have fat i et Par Hugenotter fra Paris, som kom om Bord i jert Skib i Rouen.«

»Bras Fokkeraaen bak og læg hende bi!« raabte Kaptajnen, »lad Falderebet gaa ned. Saa, nu kan vi tage imod dem!«

Raaen svingede rundt, og Skibet laa stille og vippede i Søerne. Baaden lagde til Brigantinen, og Soldaterne dernede sad med Fingeren paa Aftrækkeren, rede til at aabne Ilden. De grinede og trak paa Skuldrene, da de saa, at deres eneste Modstandere var de tre ubevæbnede Mænd paa Bakken. Officeren, en ung rask Fyr med et strittende Overskæg, der lignede en Kats Knurhaar, var i et Øjeblik paa Dækket med dragen Sabel i Haanden.

»To af jer kommer med herop!« raabte han ned til Baaden. »De stiller Dem her ved Trappen, Sergeant. Kast en Ende Tov herop og gør den fast ved et Finkenetssepter. Hold jer vaagne dernede og vær parat til at fyre. De kommer med mig, Korporal Lemoine. Hvem er Kaptajn paa dette Skib?«

»Det er jeg, Herre,« sagde Efraim Savage underdanig.

»De har to Hugenotter om Bord?«

»Ej, se, er det Hugenotter. Ja, jeg mærkede jo nok, at de var svært opsatte paa at komme med Skibet; men naar de betalte Rejsen, kom det jo ikke mig ved. Det er en ung Pige og saa en Fyr paa Deres Alder i en Slags Liberi.«

»Nej, i Uniform, Kaptajn, Kongens Gardeuniform, — ja, det er netop de to, jeg skal have fat i.«

»Stakkels Folk, det gør mig ondt for dem.«

»Ja, mig ogsaa; men Kongens Ordre maa adlydes.«

»Ja, vel saa. Naa, Pigen er nede i Kahytten, og den unge Mand ligger og sover nede i Lasten. Der maatte vi lægge ham, for vi havde ikke Plads andre Steder.«

»Sover, siger De, saa kan vi altsaa overraske ham?«

»Ja, men tør De gøre det alene. Han har ganske vist ingen Vaaben; men han er en velvoksen ung Fyr. Vil De ikke have en Snes Stykker af Deres Mænd op fra Baaden?«

Officeren havde haft en lignende Tanke, men Kaptajnens Ord gjorde ham mistænksom. »Nej, følg med mig, Korporal,« sagde han. »Det er ned ad denne Trappe, siger De?«

»Ja, ned ad Trappen og saa ligefrem. Han ligger mellem to af Klædeballerne.« Efraim Savage saa op, og et svagt Smil spillede om hans Mundvige. Vinden fløjtede nu i Rigningen, og Mastestiverne brummede som to Harpestreng. Amos Green drev hen bag ved Sergeanten, der holdt Vagt ved Falderebet, medens Styrmanden Tomlinson stod med en Spand Vand i Haanden og paa daarligt Fransk vekslede Bemærkninger med Mandskabet nede i Baaden.

Officeren gik langsomt ned ad Trappen, der førte til Lasten, Korporalen fulgte efter ham, og hans Bryst var i Højde med Dækket, da den anden var naaet til Trappens Fod. Maaske var det Udtrykket i Efraims Ansigt, eller maaske var det Mørket dernede, der skræmmede den unge Franskmand — i alt Fald blev han greben af en pludselig Mistanke.

»Op igen, Korporal!« raabte han, »det er vist bedst, De bliver deroppe!«

»Nej, det er nok bedst, du bliver dernede, min Ven,« udbrød Puritaneren, der af Officerens Fagter gættede sig til Meningen af hans Ord. Han satte sin brede Støvlesaal mod Korporalens Bryst og gav ham et Spark, der med et højt Brag sendte baade ham og Trappen ned til Officeren. I det samme gav han et Stød i sin Fløjte, og i næste Øjeblik var Lugen tilbage paa sin Plads og skalket med stærke Jernstænger.

Sergeanten havde vendt sig om, da han hørte Braget; men Amos Green, der havde ventet paa dette Øjeblik, slyngede Armene om ham og kastede ham over Bord. I samme Nu blev Linen, hvormed Baaden var forøjet til Brigantinen, skaaret over, Fokkeraaen svingede knirkende tilbage paa Plads, og Styrmanden sendte sin Spands Indhold af Saltvand ned over Kanoneren og Kanonen, saa Luntten slukkedes og Fængkrudtet blev vaadt. En Regn af Kugler fra Soldaterne peb gennem Luften eller pidskede mod Plankerne, men Baaden hoppede og huggede i de korte, krappe Søer, og det var umuligt at faa rigtigt Sigte. Forgæves sled og asede Matroserne med Aarerne, medens Kanoneren arbejdede som en gal for at faa sin Lunte tændt og nyt Fængkrudt heldt paa Panden. Baaden havde tabt sin Fart og sin Kurs, medens Brigantinen fløj fremad for fulde Sejl. »Bum!« lød det endelig fra Kanonen, og fem smaa Flænger i Storsejlet viste, at Ladningen var gaaet lidt for højt. Det andet Skud efterlod sig intet Spor, og det tredje vandede lige bag ved Skibet. En halv Time derefter var en lille mørk Plet med en gylden Prik i den ene Ende alt, hvad der kunde ses af Honfleur-Baaden.

Efraim Savage spankede frem og tilbage paa Dækket. Hans Ansigt var lige saa mørkt som altid; men i de smaa, graa Øjne glimtede noget ligesom et Smil: »Jeg vidste jo nok, at Herren vilde vogte sine,« sagde han med inderlig Tilfredshed. »Nu styrer vi den rette Kurs, og der ligger ikke saa meget som en Mudderbanke mellem os og Bostons tre Høje. Du har vist faaet mere end nok af de franske Vine foreløbig, Amos, kom nu med ned og lad os prøve et Krus af det rigtige ægte Boston Øl.»

ANDET KAPITEL.

Den ny Verden.

Vor Fortælling foregaar i Aaret 1685, da Ludvig den Fjortende regerede i Frankrig. Allerede i flere Aar havde de Reformerte i dette Rige maattet lide mange Forfølgelser for deres Tros Skyld; men i det nævnte Aar naaede Forfølgelserne deres Højdepunkt, og Tusinder af tro, brave og flittige Borgere fik Valget mellem at afsværge deres fra Fædrene nedarvede Tro eller blive kastet i Fængsel, slæbt paa Galejerne eller ført til Galgen. Intet Under, at alle Veje og Floder blev fulde af Flygtende, der foretrak Landflygtighed for de nævnte haarde Vilkaar. Blandt disse Flygtninge var ogsaa den unge Mand og Kvinde, som vi har gjort Bekendtskab med i første Kapitel. Med Nød og næppe var de slupne ud af Paris, og de vilde sikkert ikke have faaet Held til at forlade Frankrigs Jordbund,

hvis ikke Amos Green havde faaet sin Landsmand Efraim Savage til at tage dem om Bord paa sit Skib, med hvilket han selv for en Maaned siden var kommen fra Amerika til Rouen. Amos Green var Søn af en rig Pelshandler fra New York, men han havde tilbragt hele sin Ungdom som Jæger i de tætte Skove omkring de store Søer, hvor han havde bestaaet mangen Dyst baade med de vilde Dyr og Indianerne. For to Maaneder siden var han imidlertid for at faa Lejlighed til at se sig om i Verden bleven sendt til Paris til sin Faders gamle Handelsven, Klædekræmmeren Catinat. Han var kommen lige tidsnok til paa dennes Dødsleje at bringe ham Faderens Hilsen. Senere havde han sluttet et varmt Venskab med hans Brodersøn Amory, hvad der faldt saa meget naturligere, som denne var født i det franske Kanada og havde tilbragt sin første Ungdom paa samme Maade som Amos. Da den store Forfølgelse mod Hugenotterne udbrød, havde dette Venskab, som vi har set, staaet sin Prøve, og med Fare for sit eget Liv havde han frelst det unge Par om Bord paa »Den gyldne Stav«, der nu styrede mod den ny Verden, hvor Flygtningene haabede at finde et Fristed i de britiske Besiddelser.

* *

*

I to Dage laa »Den gyldne Stav« for Vindstille tæt ud for La Hague; men paa den tredje Morgen rejste der sig en skarp Brise, og de skød hurtigt bort fra Landet, der snart kun tegnede sig for deres Øjne som en utydelig Stribe, der løb ud i eet med Skyerne. Vore Venner stod paa Dækket og stirrede ud over Havet, der skulde blive Vejen for dem til Frihed og Sikkerhed, da Adéle pludselig pegede ud

til Styrbord: »Se,« raabte hun, »der er noget, som flyder paa Vandet, jeg saa det paa Toppen af en Bølge!«

Catinat stirrede ud i den Retning, hvor hun pegede, uden dog at kunne faa Øje paa noget; men der var skarpere Øjne end hans, som havde opfanget et Glimt af det. Amos Green havde ogsaa set hende pege og havde fulgt Retningen af hendes Blik. »Kaptajn Efraim,« raabte han, »der er en Baad til Styrbord!«

Puritaneren trak Kikkerten frem og støttede den paa Lønningen. »Ja vel, det er en Baad,« sagde han, »men den er tom. Den er vel drevet bort fra et Skib eller fra Kysten; læg hende haardt om, Tomlinson, for vi har jo netop Brug for en Baad.«

Et halvt Minut efter var Brigantinen svinget rundt og løb hurtigt ned mod den sorte Prik, der blev ved at hoppe og danse i Søerne. Da de nærmede sig den, kunde de se, at noget stak ud over dens Ræling: »Det er en Mands Hoved!« raabte Amos.

Men Efraims mørke Ansigt blev endnu mørkere. »Det er en Mands Fod,« sagde han, »det er vist bedst, Pigen gaar ned i Kahytten.«

Under mørk og højtidelig Tavshed løb de op langs det ensomme Fartøj, der havde hængt et saa ildevarslende Signal ud. Fokkeraaen blev halet bak, og de stirrede ned paa Baadens gyselige Besætning. — Baaden var kort, bred og fladbundet — øjensynlig bestemt til Kyst- eller Flodfart. Under dens Tofter laa tre Mennesker, en Mand, klædt som en respektabel Haandværker, en Kvinde af samme Stand og et lille Barn paa omtrent et Aar. Baaden var halv fuld af Vand, og Konen og Barnet laa

med Ansigterne nedad, saa at Barnets lyse Krøller og Moderens mørke Lokker skyldedes hid og did som Søplanter paa Vandfladen. Manden laa med det skiferfarvede Ansigt opad. Øjnene og Munden stod vidt aabne, og den fortørrede Tunge hang halvt ud som et vissent Blad. I Forstavnen laa sammenbøjet og med den ene Haand endnu knuget om Aaren en meget lille Mand, klædt i sort. En aaben Bog laa over hans Ansigt, og det ene stive Ben stak opad, saa at Hælen hvilede mellem Aare-tollene.

En Baad var bleven firet ned fra Brigantinen, og snart blev de ulykkelige bragt om Bord; der fandtes ikke Spor af Føde eller fersk Vand i Baaden — intet uden den enkelte Aare og den aabne Bibel, som laa over den lille Mands Ansigt. Manden, Konen og Barnet havde været døde i det mindste i et Døgn, og de blev derfor med en kort Bøn begravede fra Skibets Side. Den lille Mand saa ogsaa ud som en død; men Amos havde mærket, at hans Hjerte slog svagt, og da man holdt et Urglas foran hans Mund, blev det let dugget. Han blev indsvøbt i et tørt Tæppe og lagt ved Siden af Masten, og Styrmanden heldte med faa Minutters Mellemrum lidt Rom i Munden paa ham, indtil den lille Gnist af Liv, der var i ham, blev pustet i Flamme.

Imidlertid havde Efraim beordret de to Fanger op, som han havde taget ved Honfleur. De saa meget flove ud, mens de stod og blinkede med Øjnene for Dagslyset, som de saa længe havde været lukket ude fra. — »Det gør mig meget ondt, Kaptajn,« sagde Efraim. »Men ser De, enten maatte I følge med os, eller vi maatte blive hos jer, og de venter paa mig ovre i Boston, saa jeg kunde ikke

lade mig opholde; men hvad vil I nu foretrække, — at tage med os til Amerika eller gaa tilbage til Frankrig?»

»Tilbage til Frankrig, om ikke for andet, saa for at snakke et Par Ord med den Dumrian til Kanoner.«

»Naa, han gjorde, hvad han kunde; men vi tømte en Spand Vand ned over hans Lunte og Fængkrudt, saa han var lovlig undskyldt. Men der er Frankrig, histovre, hvor I ser den mørke Linje.«

»Jeg ser det, jeg ser det, ak, gid jeg var der igen!«

»Der ligger en Baad der nede, den maa I tage.«

»Min Gud, hvilken Lykke! Korporal Lemoine, lad os straks komme ned og støde fra.«

»Er I gal, I maa da først have lidt med paa Rejsen. Tomlinson, bring et Anker Vand og en Sæk Beskøjter ned i Baaden og to Aarer. Det bliver en lang Rotur, men I kan nok være hjemme i Morgen Aften.«

De to Franskmænd blev forsynede med, hvad de skulde bruge. Idet de holdt Aarerne i den ene Haand, svingede de glædestraalende Hattene med den anden og raabte: »Lykkelig Rejse!« Fokke-raaen blev svinget rundt igen, og Brigantinen vendte sit Bovspryd mod Vest; i Timevis kunde man skimte Baaden, men endelig forsvandt den i den disede Luft, og med den forsvandt den sidste Lænke, der forbandt dem med den gamle Verden, som laa bag ved dem.

Medens dette var sket, havde Manden, der laa under Masten, begyndt at drage Aande, og til sidst havde han slaaet Øjnene op. Hans Hud var som graat Pergament, der var strammet over Knoglerne,

og hans Lemmer var saa tynde som et sygt Barns. Men saa svag han var, saa var de store sorte Øjne, hvormed han saa sig omkring, dog fulde af Værdighed og Aandsstyrke. Adéle var imidlertid kommen op paa Dækket, og ved Synet af Manden og hans Dragt var hun løbet til, havde ærbødigt løftet hans Hoved op og lagt det i sit Skød. »Han er en af de troende,« udbød hun, »det er en af vore Præster. Aah, nu vil vor Rejse blive velsignet!«

Men Manden smilede blidt og rystede paa Hovedet: »Jeg frygter, at jeg ikke kan gøre denne Rejse med jer,« sagde han; »thi Herren kalder mig til en endnu længere, og jeg er rede. Jeg var Præst i Menigheden i Isigny, og da vi hørte den onde Konges Befaling, drog jeg og to af de trofaste tiligemed deres Barn af Sted i det Haab at naa over til England. Men allerede den første Dag kom der en Sø, som bortskyllede den ene af vore Aarer og vort Brød og Vand, og vi havde nu ikke andet Haab end at havne hos Herren. Da begyndte han at kalde os hjem een for een, først Barnet, derefter Kvinden og saa Manden, indtil kun jeg var tilbage, og jeg føler, at min Time ogsaa snart vil slaa. Men saasom I ogsaa er af de troende — er der intet, hvormed jeg kan tjene jer, før jeg dør?«

Adéle rystede paa Hovedet; men over Catinats Ansigt for der et pludseligt Udtryk af Glæde. Han gik hen til Amos og hviskede til ham. Amos lo og gik hen til Efraim.

»Ja, det er fuldstændig rigtigt,« sagde Kaptejnen, og derefter gik de to unge hen til Adéle. Hun studsede og rødmede og strøg sig i sin Forvirring over Haaret; men da det var nødvendigt at haste, og ingen kunde vide, hvad den kommende Dag vilde bringe, knælede de begge et Minut efter

Haand i Haand ned for den døende Præst, der løftede sin svage Haand til Velsignelse og fremhviskede de Ord, der for evig skulde forene dem.

Saaledes fejredes deres Bryllup midt paa det aabne Hav og mellem simple Sømænd, der talte et haardt, fremmed Sprog, men som nu ønskede dem til Lykke med venlige Ord og med Haandtryk af barkedede Næver.

Da det hele var forbi, stod Catinat og hans Hustru Haand i Haand ved Bardunerne, saa ned over den sorte Skibsside og iagttog, hvorledes den hævede sig og faldt, og hvorledes det grønne Vand skyllede forbi dem. »Det er altsammen saa fremmed og saa nyt,« sagde hun. »Vor Fremtid synes mig lige saa ubestemmelig og mørk, som hin Sky-banke, der samler sig foran os.«

»Saa vidt det staar til mig,« svarede han, »skal din Fremtid blive lige saa lys og glad, som Solskinnet, der glimter paa hine Bølgetoppe; det Land, der jog os fra sig, ligger nu langt bag ved os; men hist ovre ligger et andet og skønnere, og hvert Vindpust fører os nærmere dertil. Der venter Friheden os, og vi medbringer Ungdom og Kærlighed, og hvad kan Mand og Kvinde ønske sig mere?«

Saaledes stod de og talte, indtil Dagen forsvandt i Tusmørket, og Stjernerne begyndte at glimte frem; men før disse Stjerner igen blegnede, havde en mødig Vandrer paa »Den gyldne Stav« fundet Hvile, og Isignys adspredte Menighed havde igen fundet sin lille Præst.

Lys og glædelig havde Catinat udmalet Fremtiden for sin Hustru, men mange Farer og Besværigheder skulde de endnu gennemgaa, før deres Trængsler var forbi. Først maatte de i lang Tid kæmpe med Vindstille, og derefter hjemsøgted de af haarde Storme, der drev dem helt ud af deres Kurs og førte dem langt mod Nord, helt op til New Foundland, og først efter tre Maaneders Forløb, da deres Proviant var helt opbrugt, naaede de at komme i Havn. Men det var i Quebec, de blev nødt til at lande, og her befandt de sig ogsaa paa fransk Grund; Forfølgelserne mod Hugenerterne var lige saa haarde her som i Moderlandet, og som Fanger, der er flygtede ud af Fængslet, maatte de derfor, efter at de havde forsynet sig godt med Vaaben og Ammunition, i Skibsbaaden stjæle sig op ad St. Lawrence Floden ved Nattetid og søge op gennem Land for at naa de britiske Besiddelser. Ogsaa Efraim Savages Liv var truet, eftersom han havde hjulpet en fransk Officer med at flygte ud af sit Land, derfor maatte han overlade til Tomlinson at forsyne »Den gyldne Stav« med Proviant og føre den tilbage til Boston, medens han selv fulgte med sine Venner.

Et Stykke oppe ad Floden laa en Indianer-Landsby, der var beboet af Udflyttere fra Stammen Micmac, hvis Sprog Amos forstod. Han gik i Land for at underhandle med Rødhuderne, og det lykkedes ham ogsaa at opnaa, hvad han vilde: han fik den solide, men tunge Skibsbaad byttet bort mod en langt lettere Birkebarks Kano, og formaaede derhos dennes Ejer og hans Søn til at følge med som Rorkarle,

Hele Natten sled de haardt med Aarerne for at lægge saa lang en Afstand som muligt mellem

dem og deres Fjender. Ved at holde sig til den sydlige Bred og undgaa Strømmen i Midten lykkedes det dem at skyde en temmelig god Fart; thi baade Amos og Catinat var øvede Roere, og de to Indianere sled, som om deres Sener var af Staal. Over den brede Strøm rugede dyb Stilhed, der kun blev afbrudt af Vandets Plasken mod Baadens Stævn, en Nattehøgs Vingeslag og den skarpe Gøen af Rævene inde i Skoven. Da Morgenens til sidst gryede, var de mange Mil fra Byen, og fra alle Spor af Menneskeværk. Paa begge Sider af dem strakte sig den tætte, jomfruelige Skov i sin vidunderlig skønne, mangefarvede Efteraarsdragt, og ude i Floden laa en lille Ø med en Bræmme af gult Sand uden om, og et enkelt højt Træ i Midten.

»Her er jeg kommen forbi før,« sagde Catinat, »jeg kan huske, at jeg saa hin store Ahorn med den hvide Plet paa Stammen, da jeg sidst tog med Guvernøren til Montreal. Det var i Frontenacs Tid.«

Rødhuderne, der havde siddet som Terakotta-Figurer uden noget Spor af Udtryk i deres haarde Ansigter, spidsede Øren, da de hørte dette Navn. »Min Broder har talt om den store Onontio,« sagde den ene og skottede tilbage. »Vi har lyttet til onde Fugles Fløjten, der fortæller, at han aldrig mere kommer tilbage til sine Børn.«

»Jeg har set ham i den store Konges Raad,« svarede Catinat, »og han vil sikkert komme tilbage, naar hans Børn trænger til ham.«

Indianeren rystede paa sit ragede Hoved:

»Høstmaanedens er forbi, min Broder,« sagde han paa daarligt Fransk, »men før Ægrugningsmaanedens er ude, vil der ikke findes nogen hvid Mand paa denne Flod eller dens Bredder.«

»Vi har nok hørt lidt om, at Irokeserne er paa Krigsstien. Er de da saa farlige?«

»Min Broder, de sagde, at de vilde opæde Huronerne — og hvor er Huronerne nu? Saa vendte de deres Ansigter mod Erierne — og hvor er Erierne nu? De drog mod Vest mod Illinois, og hvem kan finde en Illinois Landsby? De hævede deres Økse mod Andasterne — og deres Navn er nu udslettet af Jorden. Og nu har de danset en Dans og sunget en Sang, som vil bringe lidet godt over mine hvide Brødre.«

»Hvor er de da?« spurgte Catinat.

Indianeren slog ud med Haanden mod den vestlige og sydlige Horisont: »Hvor er de ikke? Skovene myldre med dem. De er som Ild i det tørre Græs, saa hurtige og saa skrækkelige.«

»Naar saa er,« sagde Amos, »da er der kun een Ting at gøre; vi maa gaa op ad Richelieu Floden og se at naa Champlain Søen, derfra er der ikke langt til Hudsonfloden.«

»Det er en farlig Vej,« sagde Catinat, »den gaar ind over Mohawk Indianernes Jagtgrunde. Men jeg har ganske vist ved Richelieu Floden en god Ven, som sikkert vil hjælpe os videre paa vor Vej. Adéle, du kan nok huske, jeg har talt om Charles de la Noue, Borgherren paa Sainte Marie?«

»Han, som er gift med en Indianerinde, Amory?«

»Ja, akkurat. Hans Gods og Borg ligger lidt Syd for Fortet St. Louis, og jeg er vis paa, at han vil hjælpe os.«

»Godt,« udbrød Amos, »har du en Ven der, saa lad os opsøge ham,« og derefter trak de med forøget Kraft paa Aarerne. —

— — Den syvende Dag var de kommen til et Punkt, der kun laa nogle faa Mil fra Richelieu

Flodens Munding og fra Fort Richelieu; naar de først var forbi det, havde de ikke langt til Catinats Ven. De havde tilbragt Natten paa en lille Ø ude i Floden, og ved Dag gry stod de i Begreb med at skyde Kanoen ud i Vandet, da Efraim Savage lod en dyb Brummen høre og pegede ud over Vandet. En stor Kano kom strygende op ad Floden, saa hurtigt et Dusin Aarer kunde føre den frem. I Bagstavnen sad en fransk Officer, og ved Siden af ham en Munk i en sort Kutte. Skjult mellem Buskene saa de deres Forfølgere flyve forbi dem og forsvinde bag Flodens nærmeste Krumning. Derefter stirrede de raadvilde paa hinanden.

»Nu tør vi ikke drage længere op ad Floden,« sagde Catinat fortvivlet. »Det var en af Guvernørens egne Kanoer. Han maa have faaet Underretning fra Frankrig om vor Flugt og maa paa en eller anden Maade have faaet Nys om, at vi er draget herop ad Floden. Nu har han sendt Officeren ud for at give Meddelelse herom til alle Forter, der ligger langs Floden. Hvad skal vi nu gøre?«

»Vi kan hverken gaa frem eller tilbage,« sagde Amos, efter at have tænkt over Sagen i nogle Minutter, »derfor er der ikke andet tilbage end at gaa til den ene Side. Siger du ikke ogsaa det, Efraim?«

»Jo vel, min Knøs, kan man ikke gaa med Vinden, maa man krydse, men det ser rigtignok ud til, at der er grundt Vand til alle Sider.«

»Vi kan ikke gaa mod Nord — selvfølgelig maa vi styre mod Syd.«

»Forlade Kanoen?«

»Ja, det er det eneste, der er tilbage for os. Vi kan skyde Genvej gennem Skoven og komme ud tæt ved min Vens Borg ved Richelieu, og For-

følgerne vil da tabe vort Spor, hvis de bliver ved at holde sig paa Floden her.«

»Ja, der er intet andet at gøre,« sagde Efraim gnavent; thi naturligvis forlod han nødigt det vaade Element for at begive sig ind over det tørre. Nogle faa Minutter efter var de ovre ved den sydlige Bred. Her blev Bøsserne og Ammunitionen samt Provianten fordelt mellem Mændene, og efter at have paalagt Indianerne at tie med, hvad de vidste, og overladt dem Kanoen, begav de sig ind i den tavse Skov.

Hele Dagen vandrede de fremad i Gaaserad paa Indianervis; forrest Amos Green, derefter Sømanden, saa Adéle og bagerst Catinat. Den unge erfarne Jæger skred forsigtig frem; han hørte og saa meget, som gik hans Ledsageres Øjne og Øren forbi, og standsede hyppigt for at undersøge Bladene, Mosset og Kvistene. Da Mørket faldt paa, tændte han et Baal inde i et tæt Krat. Han havde skudt en Vildgaas, og den tilligemed de sidste af deres Beskøjter tjente dem baade til Aftensmad og til Frokost næste Morgen. Den følgende Dag vandrede de af Sted paa samme Maade indtil henved Solnedgang. Da standsede Amos pludselig og førte Haanden til Øret.

»Hør!« udbrød han.

»Jeg kan ingenting høre,« sagde Efraim.

»Jeg heller ikke,« tilføjede Catinat.

»Ja, men det kan jeg!« udbrød Adéle glædestraalende — »det er en Klokke — og det paa samme Tid af Dagen, hvor alle Klokker i Paris lyder.«

»Ja, du har Ret, det er, hvad I kalder Angelus Klokken.«

»Nu hører jeg den ogsaa,« udbrød Catinat;

»men hvorfra kommer denne Klokkelyd midt i Hjertet af den kanadiske Skov?«

»Vi er tæt ved Richelieus Bygd. Det maa være Klokken fra Kapellet ved Fortet.«

»Fortet St. Louis! Ej, saa er vi ikke langt fra min Vens Borg.«

»Vi kan da maaske sove der i Nat, hvis du tror, at vi kan lide paa ham.«

»Ja, ganske vist er han en mærkelig Mand, der har sin egen Maade at være paa; men jeg stoler trygt paa ham.«

»Nu, vel, lad os da skynde os af Sted.«

TREDJE KAPITEL.

Herren til Sainte Marie.

Medens de holdt sig til venstre for Fortet St. Louis, hvis Klokker de havde hørt, ilede de fremad, saa hurtigt de kunde; thi Solen stod allerede lavt paa Himlen. Idet de stirrede frem mellem Træstammerne, forvandlede den grønne Skovbund pludselig til en blaa Vandflade, og de saa en bred Flod foran sig. Amos og Catinat gav et Hop af Glæde, da de saa den; thi de kendte Floden og vidste, at det var den lige Vej, som førte dem, den ene til Hjemmet, den anden til Fred og Frihed. Nogle faa Dages Rejse derved ad samt ad Champ-lains skønne Søer, og de vilde være ved Hudsons Hovedkvarterer. Deres Lidelser og Strabadser vilde

da kun være en Erindring, som de kunde tale om i Vinteraftenene.

Ovre paa den anden Side af Floden laa de skrækkelige Irokesers Land, og paa to Steder kunde de se Røgen fra deres Lejrbaal stige op mod Aftenhimlen; men de vidste, at ingen af dem endnu var sat over Floden, og derfor fulgte de Stien, som førte langs med den østlige Bred.

Men medens de ilede fremad, bragte et barsk militært Tilraab dem pludselig til at staa stille, og de saa to Musketløb glimte mellem nogle Buske ved Siden af Stien.

»Vi er Venner!« raabte Catinat.

»Hvorfra kommer I da?« spurgte en usynlig Skildvagt.

»Fra Quebec.«

»Og hvor vil I hen?«

»Til Monsieur de la Noue, Herre til Sainte Marie.«

»Meget godt. Der er ingen Fare, du Lhut; de har ogsaa en Dame med dem. Jeg hilser eder, Madame, i min Faders Navn.«

To Mænd var traadt ud af Buskene, og den ene af dem kunde have gaaet for en fuldblods Indianer, naar det ikke havde været for de høflige Ord, han havde udtalt paa fortræffeligt Fransk. Han var en høj, slank ung Mand, meget mørk med skarpe, sorte Øjne og en stor, ubarmhertig Mund, som kun kunde være arvet efter en Indianer. Hans stride Haar var bundet op i en Skalplok, og de Ørnefjer, han bar i denne, var hans eneste Hovedbedækning. En simpel, fryndset Skindklædning med tilhørende Mokkasiner var Magen til den, Amos bar, men Glimtet af en Guld kæde, der hang ved hans Bælte, en funklende, kostbar Ring paa hans

Finger og den fine, indlagte Musket, han bar, gav ham et vist fornemt Anstrøg. En bred, gulmalet Streg henover Panden, og en Tomahawk i hans Bælte forøgede Modsætningerne i hans Udseende.

Den anden var øjensynlig en ægte Franskmand, ældre, mørk og mager, med strittende, sort Skæg og et strengt, ildfuldt Ansigt. Ogsaa han var klædt i en Jægers Dragt, men han bar et smukt, sribet Skærf om Livet, hvori han havde stukket to lange Pistoler. Hans Bukkeskindsvams var paa Brystet prydet med malede Pindsvinepigge og indianske Perler, og fra hans Benklæder hang lange Fryndser, dannet af rødfarvede Vadskebjørnshaler. Lænende sig til sin lange Bøsse stod han og iagttog de kommende, medens hans Ledsager gik hen imod dem.

»De undskylder nok vor Forsigtighed,« sagde han, »vi kan aldrig vide, hvilken List disse Slyngler kan finde paa for at fange os. De har vist haft en lang og trættende Rejse, Madame?«

Den stakkels Adèle, der altid havde sat en Ære i at være ren og pæn, turde knap se ned ad sin plettede og lasede Dragt. Træthed og Farer havde hun taalt med et smilende Ansigt, men ved Tanken om at skulle vise sig for fremmede i denne Dragt, tabte hun næsten Modet.

»Min Moder vil med Glæde tage imod Dem og give Dem, hvad De trænger til,« sagde han hurtigt, som om han havde læst hendes Tanker; »men Dem, Herre, Dem har jeg sikkert set før.«

»Og jeg Dem,« udbrød Amory, »mit Navn er Amory de Catinat, og De maa være Akilles de Saint Marie; jeg husker, at jeg har set Dem tillige med Deres Fader i Quebec.«

»Ja, vist saa,« svarede Ynglingen glad — »men

nu er det Afløsningstid, og derfor kan vi godt ledsage Dem hjem.«

To Mænd, klædt i Canadiernes simple Bonde- dragter, men med Bøssen paa Skulderen og militær Holdning, var pludselig traadt ud af Buskene. Den unge de la Noue gav dem nogle faa korte Instruktioner og fulgte derefter med vore Venner.

»Min Ven her kender De maaske ikke,« sagde han og pegede paa den anden Skildvagt; »men jeg er dog vis paa, at hans Navn ikke er Dem fremmed. Det er Greysolon du Lhut, af Indianerne kaldet »Sorte Ørn«.

Baade Amos og Catinat betragtede med den dybeste Nysgerrighed og Interesse denne Canadiernes berømte Fører, en Mand, hvis hele Liv var bleven tilbragt med at trænge stadig længere frem mod Vest. Han talte kun lidt, skrev intet, men var altid den første, hvor der var Farer at møde og Vanskeligheder at overvinde. Det var ikke Haab om Vinding, der førte ham ud i de vestlige Ødemarker, men ene og alene Kærlighed til Naturen og til Eventyr. Aldrig roste han sig af sine Bedrifter, i Aarevis kunde han forsvinde fra Nybyggerne og ud paa Dakotas uhyre Prærier eller i de nordvestlige Ødemarker, indtil han saa en skønne Dag igen vendte tilbage til Saint de Marie eller til en anden af Civilisationens Udposter, lidt magrere og lidt brunere, men lige saa tavs som før. Alle Indianere, selv dem fra Fastlandets fjerneste Kroge, kendte ham som de kendte deres egne Høvdinger. Han kunde rejse hele Stammer og kalde Tusinder af malede Kannibaler til Hjælp for sine Landsmænd, — Kannibaler, hvis Sprog ingen forstod, og som kom fra Flodbredder, ingen andre havde besøgt. Naar de dristigste franske Opdagere efter at have

bestaaet tusinde Farer kom til et Land, som de ansaa for ukendt, kunde de finde sorte Ørn siddende der ved sit Lejrbaal med Piben i Munden, og naar den Rejsende var faret vild og var omgivet af Farer uden at have nogen Ven i Nærheden, kunde han pludselig møde denne tavse Mand, der saa hjalp ham ud af Faren og derefter forsvandt lige saa uventet, som han var kommen. Saaledes var den Mand, der nu vandrede ved deres Side, og baade Amos og Catinat vidste, at hans Tilstedeværelse var et ilde Varsel, thi Sorte Ørn befandt sig altid i Nærheden af Faren.

»Hvad mener du om Baalene hist ovre, du Lhut?« spurgte den unge de la Noue.

Eventyreren skottede over til de to smaa Røg-søjler, som steg lige op mod den røde Aftenhimmel. »Jeg synes ikke om dem,« svarede han.

»Det er altsaa Irokeser?«

»Ja.«

»Naa, de beviser da i det mindste, at de er paa den anden Side Floden.«

»De beviser, at de er paa denne Side.«

»Hvad?«

Du Lhut slog Ild og tændte sin Pibe.

»Irokeserne er paa denne Side,« sagde han, »de er gaaet over Syd for os.«

»Og det har du slet ikke sagt os. Hvoraf ved du, at de er sat over, og hvorfor har du ikke sagt os det?«

»Jeg har ikke vidst det, før jeg saa Baalene hist ovre.«

»Og hvorledes har de kunnet sige dig det?«

»Pyh! et Indianerbarn vilde have kunnet forstaa det,« sagde du Lhut utaalmodig. »Irokesere, der er paa Sporet, gør aldrig noget uden at mene

noget med det. De har altsaa en Hensigt med at vise denne Røg. Hvis de var hist ovre, vilde der ingen Grund være til det, derfor mener jeg, at de er sat over Floden, og mod Nord har de ikke kunnet sætte over uden at blive set fra Fortet; altsaa er de gaaet over mod Syd.«

Amos nikkede bifaldende.

»Akkurat,« sagde han, »saadan er Indianerne. Jeg er vis paa, han har Ret.«

»Saa er de maaske i Skoven her omkring os, vi er maaske i Fare,« udbrød la Noue.

Du Lhut nikkede og dampede paa Piben.

Catinat kastede et Blik omkring sig paa de store Træstammer, det falmende Løv og det bløde Grønsvær forneden med de lange Skygger tværs over. Hvor vanskeligt var det ikke at forestille sig, at der bag ved al denne Skønhed lurede en Fare saa skrækkelig, at en Mand, som kun havde sig selv at sørge for, maatte gyse for den, hvor meget mere da den, der havde sin elskede Hustru ved Siden af sig.

Det var derfor med et langt Lettelsens Suk, at han fik Øje paa en Palisade-Mur midt i en stor Lysning foran dem og et Stenhus, der hævede sig op over den. Uden for Palisaderne laa en Række Smaahuse med spaantækkede Tage, og i dem boede Nybyggerne under Borgherrens Beskyttelse. Paa hver Side af Porten kiggede en lille Malmkanon ud af sit Skydeskaar, og saa snart de var kommen igennem Porten, lukkede Vagten den og satte de svære Egebjælker, der tjente som Lukke, paa Plads igen. En lille Flok Mænd, Kvinder og Børn stod uden for Borgens Dør, og paa dennes Tærskel sad en Mand i en højrygget Lænestol.

»De kender jo min Fader,« sagde den unge

Mand og trak paa Skulderen, »han opfører sig stadig, som om han aldrig havde forladt sin Borg i Normandiet, og som om han endnu var den mægtigste Adelsmand i Rouens Omegn. Han er nu netop ved at tage sit Landgilde og sin Troskabsed fra sine Fæstere, og selv om Guvernøren selv kom for at besøge ham, vilde han ikke finde det passende at standse midt i en saa højtidelig Handling. Men hvis det interesserer Dem at se paa det, saa kan De træde her hen, indtil han er færdig. Dem, Madame, vil jeg føre op til min Moder, hvis De vil være saa venlig at følge med mig.«

Mændene blev da ogsaa staaende og iagttag med Interesse det mærkelige Optrin. En tredobbelt Række af Mænd, Kvinder og Børn stod opstillet i en Halvkreds, Mændene barske og solbrændte, Kvinderne takkelige og rene med hvide Kapper paa Hovederne, Børnene med aaben Mund og store Øjne, kuede til en ellers usædvanlig Stilhed ved Forældrenes ærbødige Holdning. Midt i Kredsen og paa en stor udskaaren Stol sad stiv og strunk en ældre Mand med et overmaade højtideligt Ansigt. Han var høj og bred med store, strenge Træk, glatraget, med en stor Ørnenæse og svære, buskede Bryn, som buede sig lige op til den store Paryk, der var af samme Slags som den, han i sin Ungdom havde baaret i Frankrig. Paa denne Paryk sad en hvid Hat, der forsoren var opkrampet til den ene Side og prydet med en rød Fjer. Hans store brune Klædesfrakke var forsynet med Sølvtrusser paa Opslagene; men den var luvslidt og lappet flere Steder, og det samme gjaldt de sorte Fløjlsbenklæder.

Een efter een traadte Fæstebønderne frem og afleverede deres Landgilde, som blev overgivet til

Hushovmesteren, der bragte det ind i Forraadskammeret, og derefter aflagde de deres Hyldingsed. Da de allesammen havde været fremme, rejste den gamle Herremand sig fra Stolen, og hans Søn, der imidlertid var kommen tilbage, tog Catinat ved Ærmet og førte ham gennem Hoben.

»Fader,« sagde han, »dette er Monsieur de Catinat, som du sikkert kan huske fra den Gang, vi var i Quebec.«

Borgherren bukkede nedladende og trykkede Catinats Haand.

»I skal være velkommen til mit Gods, baade I og eders Tjenere —«

»Det er mine Venner, Monsieur. Dette er Monsieur Amos Green og Skipper Efraim Savage. Min Hustru følger ogsaa med mig, men eders galante Søn har været saa venlig at føre hende op til eders Hustru.«

»Det er mig en overmaade stor Ære!« udbrød den gamle Herre med et endnu dybere Buk. »Jeg husker eder saare vel, Herre; thi det sker jo ikke tidt, at vi i dette Land træffer Mænd af adelig Byrd. Nu kommer jeg ogsaa i Tanker om, at eders Oldefaders Datter ægtede en Niece af en la Noue fra Andelys, som var min Faders Fætter. Frænde, I er velkommen!«

Med disse Ord slyngede han pludselig Armene om Catinat og klappede ham tre Gange paa Ryggen.

»Vi skal ikke længe lægge Beslag paa eders Gæstfrihed,« sagde Catinat, der følte sig meget lykkelig ved denne Modtagelse, »vi er paa Rejsen til Champlain Søen og haaber, at vi om et Par Dage skal være i Stand til at drage videre.«

»En Række Værelser skal blive stillet til eders Raadighed, saa længe I gør mig den Ære at blive

her. *Peste!* Det er ikke hver Dag, jeg kan aabne mine Porte for en Mand med saa godt Blod i sine Aarer. Men jeg glemmer mine Pligter, I og eders Venner maa jo være baade trætte og sultne. Følg med mig op i Salen, saa skal vi se, om min Kok kan finde noget at forfriske eder med.«

Borgen var en høj, stærk Bindingsværksbygning. Neden under den var der dybe Kældere, hvor Forraadskamrene fandtes. En Vindeltrappe førte dem op til et stort Køkkenrum, fra hvilket der gik Døre ind til Tjenestefolkenes Kamre. Oven over disse laa Herskabets Værelser, af hvilke det midterste og største var Spisesalen med dens vældige Kamin og simple, hjemmelavede Møbler. Store Tæpper af Bjørne- og Hjorteskind laa spredt rundt om paa det brune Egegulv, og Hjortehoveder med Gevirer ragede alle Vegne frem mellem de mange Rækker af Bøsser, der hang paa Væggen. Et langt og bredt Egebord stod midt i Salen, og paa dette blev der straks fremsat et rigeligt Maaltid af Vildt og Fisk, som Gæsterne lod vederfares fuld Retfærdighed; da de var færdige med at spise, lod Borgherren et Par Flasker af sin ældste Vin sætte frem, og længe over Midnat sad han og talte med dem om Frankrig og opfriskede gamle Minder fra Versailles.

FJERDE KAPITEL.

Brune Elsdys Død.

To Dage tilbragte de Rejsende hos Herren af Sainte Marie, og de vilde gerne have blevet der

længere; thi de befandt sig overmaade vel der; men Løvet var allerede ved at falde, og de vidste, hvor pludseligt Isen og Sneen kan komme i disse nordlige Lande, samt hvor umuligt det vilde blive for dem at fuldende deres Rejse, naar Vinteren først havde overfaldet dem.

Borgherren havde sendt sine Spejdere ud baade til Lands og til Vands; men der var ingen Irokeser at se paa Flodens østlige Side, saa det var klart, at du Lhut maatte have taget fejl. Ovre paa den anden Side vedblev Røgsøjlerne imidlertid at stige op over Træerne som et Tegn paa, at Fjenderne ikke var langt borte. Fra Borgens Vinduer kunde man hele Dagen igennem se disse Faresignaler, der mindede dem om, at en skrækkelig Død lurede tæt ved dem.

Flygtningene havde nu udhvilet og forfrisket sig og var opsatte paa at komme videre.

»Hvis Sneen kommer, vil det blive tusinde Gange farligere,« sagde Amos, »for da vil vi efterlade Spor, som selv et Barn kan følge.«

»Og hvorfor skulde vi frygte?« sagde den gamle Efraim. »Vel er dette en Saltørken, endskønt den fører til Hinnoms Dal, men Herren vil staa os bi mod disse Biliams Børn. Sæt Kursen lige, Søn, og gør Roret fast, saa skal vi nok blive ført i sikker Havn.«

»Jeg er slet ikke bange, Amory, og jeg er helt udhvilet nu,« sagde Adéle. »Jeg vil først føle mig tryk, naar vi er kommen til de engelske Provinser; thi vi ved jo ikke, om vore Fjender endnu kan naa os og trække os tilbage til Quebec og Paris.«

Det var i Virkeligheden meget muligt, at Guvernørens Udsendinge kunde opsøge dem ved Richelieus Bredder. Naar Catinat tænkte paa, hvor-

ledes de havde passeret dem hin Morgen i den store Kano, følte han, at den Fare, hans Hustru omtalte, ikke alene var mulig, men endogsaa meget sandsynlig. Borgherren var vel hans Ven, men han kunde ikke være Guvernørens Bud overhørig. En stærk Haand, der strakte sig lige fra Versailles og hertil, syntes at hænge truende over dem og var selv her i Hjertet af den store Skov parat til at gribe dem og føre dem tilbage til Nedværdigelse og Elendighed. Saa hellere alle Skovens Farer end dette.

Men Borgherren og hans Søn, der ikke vidste noget om denne Rædsel, raadede indtrængende Catinat til at tage den anden Vej, og det samme gjorde du Lhut, hvis faa Ord altid var vægtigere end den længste Tale; thi han talte aldrig uden at vide sikker Besked.

»I har jo set min lille Bolig,« sagde Borgherren og slog ud med sin barkedede, ringprydede Haand; »den er ikke, som jeg kunde ønske den, men saaledes, som den er, staar den til eders Raadighed hele Vinteren, om I vil, og hvad eders Hustru angaar, da tvivler jeg ikke om, at min egen Kone og hun nok vil finde paa Tidsfordriv, der kan more dem; men nu kommer jeg til at huske paa, Catinat, at I jo endnu ikke er præsenteret for hinanden. Theuriet,« henvendte han sig til Hus-hovmesteren, »gaa op og sig til din Frue, at jeg beder hende om at være saa god at komme her ned i Riddersalen til os.«

Catinat var belavet paa alt muligt underligt; men alligevel blev han højst forbavset, da Hustruen, som Borgherren altid omtalte med den højeste Agtelse, viste sig at have lige saa stor Lighed med en almindelig Indianerkærling som Riddersalen havde med en fransk Lade. Ganske vist var hun klædt

i et skarlagenrødt Livstykke og sort Skørt samt højhælede Sko med Sølvspænder, og en Lugtedaase dinglede i en Sølvkæde ned fra hendes Bælte; men hendes Ansigt havde samme Farve som skotsk Fyrrebark, og den store Næse, den brede Mund og de to Fletninger af sort stridt Haar, der dinglede ned over hendes Ryg, lod ingen være i Tvivl om hendes Oprindelse.

»Tillad mig, Monsieur Catinat,« sagde Borgherren højtidelig, »at forestille eder for min Hustru, Onega de la Noue de Sainte Marie, Borgfrue til dette Gods og til Slottet Andelys i Normandiet, hun nedstammer fra de berømte Høvdinger over Onondagaernes Stamme. Min Engel, jeg har søgt at overtale vore Venner til at blive her i Stedet for at rejse videre.«

»Ja, lad i det mindste eders hvide Lilje blive hos os,« sagde den indianske Prinsesse paa fortræffeligt Fransk, idet hun omfattede Adéles hvide Haand med sine røde Fingre. »Vi skal nok tage Vare paa hende, indtil Isen smelter, og Skoven grønnes. Jeg kender mit Folk, Monsieur, og jeg siger eder, at Skoven er fuld af Mord, og at det ikke er for intet, at Bladene har Blodets Farve; thi Døden lurar bag hvert Træ.«

Indianerkvindens Advarsel gjorde mere Indtryk paa Catinat, end Mændenes havde gjort.

»Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre!« udbroder han fortvivlet. »Jeg maa af Sted, men hvorledes kan jeg udsætte hende for disse Farer? Jeg vilde hellere end gerne blive her i Vinter; men det kan ikke lade sig gøre.«

»Du Lhut, I ved, hvorledes Sagerne staar, hvad raader I min Ven til at gøre, siden han er

saa opsat paa at komme til de engelske Provinser, før det bliver Vinter?» spurgte Borgherren.

Den mørke, tavse Pioner strøg sit spidse Skæg og tænkte en Stund over Spørgsmaalet.

»Der er kun een Udvej,« sagde han til sidst, »skönt den heller ikke er uden Fare. Skoven er sikrere end Floden; thi Rørene er fulde af skjulte Kanoer. Fire Mil herfra ligger Poitous Blokhús, og omtrent lige saa langt derfra Auvergnés. I Morgen vil vi gaa igennem Skovene til Poitou og se, om alt er sikkert. Jeg vil følge med eder, og jeg giver jer mit Ord paa, at hvis Irokeserne er der, saa skal Greysolon du Lhut nok opdage det. Fruen vil vi lade blive her, og finder vi alt sikkert, kommer vi tilbage efter hende. Derefter drager vi paa samme Maade til Auvergne, og der maa I saa vente, indtil I hører, hvor deres Krigsskarer er. Det bæres mig for, at det ikke vil vare længe, før vi faar det at vide.«

»Hvad! I vil forlade os!« udbrød Adéle forfærdet.

»Det er det bedste, min Søster,« sagde Onega og lagde sin Arm kærligt om hende. »Du kender ikke Faren; men vi kender den, og vi vil ikke ud-sætte vor hvide Lilje for den. Du bliver her og glæder os, medens den store Høvding Sorte Ørn, og din Husbond, den franske Soldat, den gamle Kriger, der er saa forsigtig, og den anden Høvding med Lemmer som en Hjort, gaar forud gennem Skoven og ser efter, om alt er vel, før du vover dig af Sted.«

Saaledes blev det da bestemt, skönt Adéle vedblev at gøre Indvendinger.

Borgherren og hans Søn vilde gerne have fulgt med, men de turde ikke forlade deres Post;

thi de havde jo saa mange at beskytte, og jo færre, der drog af Sted, desto mere ubemærket kunde de slippe gennem Skoven. Borgherren medgav dem et Brev til de Lannes, Guvernøren i Poitou Blokhuset; den følgende Morgen før Daggrø listede de fire Mænd sig da ud af Palisadeporten, medens Vagten indenfor tilhviskede dem gode Ønsker, og et Øjeblik efter var de forsvundne i den store, mørke Skov.

Ad Flodvejen var der kun fire Mil til Poitou, men ad Skovvejen, hvor man skulde gaa uden om Kløfter og sivbevoksede Søer og søge om Sti gennem Sumpe, hvor den vilde Ris voksede i Mands-højde og Ellebuskene mange Steder var uigennem-trængelige, blev Afstanden dobbelt saa stor.

De vandrede i Gaaserad. Forrest gik du Lhut med hurtige og lydløse Skridt som et Stykke Vildt, med fremadbøjet Krop, Bøssen parat i den bøjede Arm og de mørke, skarpe Øjne spejdende til højre og venstre, saa at ikke den ubetydeligste Ting undgik hans Opmærksomhed, hverken de svageste Mærker paa Jorden eller Træstammerne eller Dyrenes og Fuglenes mindste Bevægelse i Krattet. Efter ham kom Catinat, saa Kaptajn Efraim, og bagest Amos, alle med Bøsserne parat og med alle Sanser spændt. Ved Middagstid havde de gaaet over Halvvejen og gjorde Holdt i et tæt Krat for at spise lidt Brød og Ost; thi du Lhut vilde ikke tillade dem at tænde noget Baal.

»De er ikke kommen saa langt som her til,« hviskede han, »og dog er jeg vis paa, at de er gaaet over Floden. Aah, Guvernør la Barre vidste ikke, hvad han gjorde, da han opirrede disse Mænd, og de Soldater, Kongen senere har sendt os, kender endnu mindre til dem.«

»Jeg har set dem i Fred,« bemærkede Amos.
 »Jeg har gjort Handelsrejser lige til Onondago og Senekaernes Land. Jeg ved, det er udmærkede Jægere og tapre Mænd.«

»Ja, det er udmærkede Jægere; men det Vildt, de helst jager, er deres Medmennesker. Jeg har selv været deres Fører paa Krigsstien, og jeg har været med at kæmpe imod dem, og jeg siger eder, at naar der fra Frankrig sendes en General herover, der knap forstaar saa meget, at han kan skaffe sig Solen paa Ryggen, naar han slaas, saa vil han aldrig komme til at høste Laurbær i Kampen mod dem. De taler om at afbrænde deres Landsbyer! Det vilde være lige saa klogt som at sparke i en Hvepsere og saa tro, at man havde gjort det af med Hvepsene. I er fra Ny England, Monsieur?»

»Min Kammerat er fra Ny England, jeg selv er fra New York.«

»Nu, ja, jeg kunde ogsaa paa eders Skridt og eders Øjne se, at I var hjemmefant i Skoven. — Her er næsten ingen Vind, saa jeg tror godt, vi uden Fare kan tænde vore Piber. Med en god Brise har jeg set en Pibe med Ild i hidføre en Flok Skalpjægere fra en halv Mils Afstand, men Træerne standser Lugten, og Irokeserne har ogsaa en mindre skarp Næse end Siouxerne og Dakotaerne. Gud hjælpe jer, Monsieur, hvis I nogen Sinde skulde faa Krig med Indianerne, det er galt nok for os; men det vilde blive tusinde Gange værre for jer.«

»Hvorfor det?»

»Fordi vi har kæmpet med Indianerne lige fra Begyndelsen, og vi har dem altid i vore Tanker, naar vi bygger. I ser, hvorledes ethvert Hus og enhver Landsby langs med Floden her understøtter

hinanden. Men I! Ved Jomfru Marie! Det fik min Skalp til at dirre, da jeg kom op til eders Grænser og saa de ensomme Gaarde og smaa Udhugninger i Skovene med mange Mil til den nærmeste Nabo. En Indianerkrig er en Skærsild for Kanada, men den vilde blive et Helvede for de engelske Provinser; men jeg mærker, at I ser utaalmelig hen til mig, Monsieur Catinat, og jeg ved, at I tæller Timerne, indtil vi kommer tilbage til St. Marie igen. Fremad da, og gid den sidste Del af vor Rejse maa blive lige saa fredelig som den første.«

I over en Time trængte de frem gennem Skoven, idet de fulgte i Hælene paa den gamle franske Pioner.

Det var en dejlig Dag med blaa Himmel, og naar de kom ud paa de aabne Steder i Skoven, badedes de af det klare Solskin, for snart derefter igen at trænge ind i Tykningens Mørke. De vilde have kunnet glæde sig over det skønne i disse Overgange, naar ikke Følelsen af overhængende Farer og Rædsler, der stadig lurede i Mørket, havde fyldt deres Sind med Ængstelse i Stedet for Beundring. Tause og lydløse vandrede de fire Mænd frem mellem de store Træstammer.

Pludselig lod du Lhut sig falde paa Knæ og lagde Øret til Jorden.

Derefter rejste han sig, rystede paa Hovedet og gik videre med et alvorligt Ansigt, idet han kastede hurtige Blikke til alle Sider ind i Tykningen.

»Hørte I noget?« hviskede Amos.

Du Lhut lagde Fingeren paa Læberne og var i næste Øjeblik igen paa Knæ med Øret til Jorden. Han sprang op med et Udtryk som den, der har hørt, hvad han ventede at høre.

»Gaa videre,« sagde han rolig, »og bær jer ad, som I har gjort hele Dagen.«

»Hvad er der da?«

»Indianere.«

»Foran os?«

»Nej, bagved os.«

»Hvad gør de?«

»De følger efter os.«

»Hvor mange er der?«

»To, tror jeg.«

Uvilkaarlig saa Vennerne sig tilbage ind i det mørke af Skoven.

Paa et enkelt Sted skød en bred Solstraale ind mellem to Fyrretræer og kastede en Lysplet paa deres Spor; men med Undtagelse af dette livlige Sted var alt mørkt og tavst.

»Se jer ikke om,« sagde du Lhut skarpt, »gaa videre som før.«

»Er det Fjender?«

»Det er Irokeser.«

»Og de forfølger os?«

»Nej, nu forfølger vi dem.«

»Skal vi da vende om?«

»Nej, saa vilde de forsvinde som Skygger.«

»Hvor langt er de fra os?«

»Omtrent et Par Hundrede Skridt, antager jeg.«

»De kan altsaa ikke se os?«

»Jeg tror det ikke; men jeg er ikke vis paa det. De følger vort Spor, tror jeg.«

»Hvad skal vi da gøre?«

»Lad os gaa i en Kreds og komme bag ved dem.«

Han drejede skarpt til venstre og førte dem i en stor Bue, hurtig og stille og ad de mørkeste Steder gennem Skoven.

Derefter stod han igen stille.

»Dette er vort eget Spor,« sagde han.

»Ja, og to Rødhuder er gaaet over det,« udbrød Amos, idet han bøjede sig ned og pegede paa nogle Mærker, der var ganske usynlige for Efraim og Catinat.

»En fuldvoksen Kriger og en Knøs, der er paa sin første Krigssti,« sagde du Lhut. »De har gaaet meget hurtigt, kan I se, for man kan neppe skelne deres Mokkasinhæle. Den ene er gaaet efter den anden. Lad os nu følge dem, ligesom de har fulgt os, og se, om vi har bedre Lykke.«

Han ilede i stor Hast hen ad Stien med Hænen spændt paa sin Musket. De andre fulgte lige i Hælene paa ham, men der hørtes ingen Lyd og saas intet Tegn paa Liv i den mørke Skov foran dem.

Pludselig standsede du Lhut og satte Bøssen til Jorden.

»De er endnu bag ved os,« sagde han.

»Ja, her er Stedet, hvor vi bøjede af. De har staaet og betænkt sig et Øjeblik, som man kan se af deres Spor, og derefter har de fulgt os.«

»Hvis vi gaar rundt igen og skynder os, kan vi indhente dem.«

»Nej, nu er de paa deres Post. De ved nu, at det kun er for deres Skyld, at vi er gaaet tilbage i vort Spor. Lad os lægge os her bag ved den faldne Stamme, saa vil vi se, om vi kan opfange et Glimt af dem.«

De dukkede sig ned bag en stor Træstamme og stirrede gennem Krattet foran dem. Den brede Solstaale faldt endnu ned mellem de to Fyrretræer; men ellers var alt saa dunkelt og stille som i en uhyre Domkirke med Søjler af Træ og Tag af Løv.

Ikke en Gren knirkede, ikke en Kvist brækkede, der hørtes ingen anden Lyd end en Rævs Bjæffen dybt inde i Skoven.

Der gik ti Minutter, og endnu var der intet Tegn paa noget levende Væsen bag ved dem.

»De er ovre i hint Krat,« hviskede du Lhut, idet han nikkede over mod nogle tætte Buske et Par Hundrede Skridt fra dem.

»Har I set dem?«

»Nej.«

»Hvoraf kan I da vide det?«

»Jeg saa et Egern komme ud af sit Hul i det store Bøgetræ hist ovre, men det smuttede tilbage igen, som om noget havde skræmmet det. Fra Hullet kan det netop se ned i Buskene.«

»Tror I, de ved, vi er her?«

»De kan ikke se os; men de er mistænksomme. De frygter for en Fælde.«

»Skal vi løbe hen til Buskene?«

»Nej, saa vilde de bare pille to af os væk og fare bort som Skygger gennem Tykningen. Nej, vi gør bedst i at gaa videre.«

»Ja, men saa følger de efter os.«

»Det tror jeg ikke. Vi er fire, og de er kun to, og de ved, at vi er paa vor Post, samt at vi kan finde et Spor lige saa hurtigt som de. Gaa om bag disse Stammer, hvor de ikke kan se os. Saa! Buk jer nu ned, indtil vi er forbi Ellebuskene. Vi maa skynde os af Sted nu; thi hvor der er to Irokeser, er der rimeligvis ogsaa to Hundrede ikke langt borte.«

»Gud ske Lov, at jeg ikke tog Adèle med!« udbrød Catinat.

»Ja, Monsieur, det er meget godt at gøre sin Hustru til sin Kammerat, men ikke paa Grænsen

af Irokesernes Land. Ah, her har vi Ajidaums Kløften, saa har vi endnu halvanden Mil til Poitou.«

»Vi kan dog naa dertil, før Solen gaar ned.«

»Jeg tror, vi helst maa vente, til det bliver mørkt, før vi gaar der ind. Efter som Rødhudernes Spejdere er ude lige hertil, er det rimeligt, at de ligger tykt omkring Poitou, og de sidste Skridt kan gerne blive de farligste; med mindre vi passer godt paa, især hvis disse to kommer foran os og advarer de andre.«

Han tav et Øjeblik og lagde Hovedet paa Siden.

»Ved St. Anna,« mumlede han, »vi har ikke rystet dem af os, de er endnu i vort Spor.«

»Hører I dem?«

»Ja, de er ikke langt fra os. Men de vil faa at vide, at de har fulgt os een Gang for ofte. Nu skal jeg vise jer en lille Krigslist, som I maaske ikke har set før. Tag eders Mokkasiner af, Monsieur.«

Catinat trak Skoene af, og du Lhut gjorde det samme.

»Træk dem nu paa eders Hænder som Handsker,« sagde han til Efraim og Amos, og et Øjeblik efter havde de deres Kammeraters Sko paa deres Hænder.

»I kan slænge eders Musketter om paa Ryggen. Saa — nu ned paa alle fire og tryk Hænderne dygtig ned i Jorden. Det er udmærket! To Mænd laver Fodspor for fire. Følg saa med mig, Monsieur.«

Han smuttede fra Træ til Træ i en Retning, der var parallel med, men nogle faa Alen fra den, deres Kammerater fulgte. Men pludselig bøjede

han sig ned bag en Busk og trak Catinat ned ved Siden af sig.

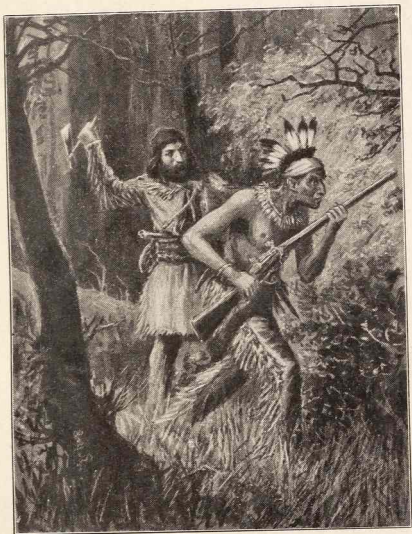
»De maa passere os om nogle faa Minutter,« hviskede han. »Skyd ikke, hvis De kan undgaa det.« Der glimtede noget i du Lhuts Haand, og da hans Kammerat skottede ned, saa han, at han havde trukket en lille Tomahawk ud af sit Bælte.

Men pludselig fik han Øje paa noget andet.

Det smuttede som en Skygge fra den ene Stamme til den anden, saa hurtigt, at Catinat ikke kunde afgøre, om det var et Dyr eller et Menneske. Undertiden syntes han, der var een, og undertiden to Skygger. Derefter blev alt stille en lille Stund, men i næste Øjeblik listede den frygteligste Skabning, der nogen Sinde havde betraadt Jorden, sig frem mellem Buskene — en Irokeser Høvding paa Krigsstien.

Han var en høj, kraftig Mand, og det strittende Haar med de store Ørnefjer gav ham i det svage Lys Udseende af at være en Kæmpe; thi der var omtrent otte Fod mellem hans perleprydede Mokkasiner og det øverste af hans Hovedpynt. Den ene Halvdel af Ansigtet var malet med sort, Okker og skarlagenrød Farve til at ligne en Hunds og den anden til at ligne en Fugls, saa at det set for fra tog sig ubeskrivelig grotesk og besynderligt ud. Han havde et Bælte med Konkylier om Lænden, og naar han bevægede sig, flagrede et Dusin Skalplokke ud fra hans Benklæders Fryndser. Hans Hoved var bøjet fremad, hans Øjne skinnede med en ildevarslende Ild, og hans Næsebor gik ud og ind som et ophidset Dyrs. Med fremstrakt Bøsse og bøjede Knæ listede han sig fremad, spejdende, lyttende, standsende, ilende fremad, et levende Billede paa Forsigtighed.

To Skridt bag efter ham gik en Knøs paa fjorten Aar, klædt og væbnet paa samme Maade, men uden Maling i Ansigtet og uden de skrækkelige tørrede Trofæer paa Benklæderne. Dette var

Sorte Ørn dræber Brune Elsdyr.

hans første Krigstogt, og allerede skinnede hans Øjne, og hans Næsebor skjælvede af den samme Mordlyst, som flammede i den ældres.

Saaledes listede de sig fremad, tavse og skrækkelige, med Jernlegemer og Tigersjæle.

De befandt sig netop lige ud for Busken, da den unge Kriger fik Øje paa noget — en brækket Kvist eller et faldende Blad, og han standsede med Mistanke udtrykt i hele sit Legeme.

I næste Øjeblik havde han advaret sin Led-sager; men i det samme sprang du Lhut frem og begravede sin lille Økse i den ældre Krigers Hovedskal. Catinat hørte en Lyd, som naar en Økse baner sig Vej igennem raaddent Træ, og Manden faldt som en Træklods, idet han opslog en skrækelig Latter og sparkede og fægtede med sine kraftige Lemmer.

Den yngre Kriger sprang som en Hjort hen over sin faldne Kammerat og for ind i Skoven; men et Øjeblik efter hørtes et Geværskud inde mellem Træerne foran dem, fulgt af et svagt jamrende Skrig.

»Det er hans Dødshyl,« sagde du Lhut fattet. »Det var forkert at fyre, men det var dog bedre end at lade ham undslippe.

Mens han talte, kom de to andre tilbage. Efraim gik og stødte en frisk Ladning ned i sin Bøsse.

»Hvem var det, der lo?« spurgte Amos.

»Det var ham der,« svarede du Lhut og nikkede hen mod den døende Kriger, der laa med Hovedet i en gyselig Blodpøl og med sine groteske Træk fortrukket til et stillestaaende Smil. »Det er en Skik, de har, naar de faar deres Bekomst. Jeg har hørt en Seneca Høvding le seks Timer i Træk ved Marterpælen. Saa, nu er han færdig!«

Der gik en krampagtig Trækning gennem Indianerens Krop, og derefter laa han stiv og rolig og grinede op mod det lille Stykke blaa Himmel foroven.

»Det er en stor Høvding,« sagde du Lhut, »det er brune Elsdyr af Mohawkerne, og den unge er hans anden Søn. Vi har nu udgydt det første Blod; men jeg tror ikke, det bliver det sidste; thi Irokeserne lader ikke deres Krigshøvdinge dø uhævnede. Han var en mægtig Kriger, hvad I ogsaa kan se ved at kaste et Blik paa hans Hals.«

Han bar et besynderligt Halsbaand, som Catinat troede bestod af sværtede Bønner trukne paa en Snor; men da han bøjede sig ned, saa han til sin Rædsel, at det var visnede Fingerled.

»Det er allesammen de yderste Led af højre Pegefinger,« sagde du Lhut, »saa hver af dem repræsenterer et Menneskeliv. Der er i alt to og fyrretyve. De atten har han fældet i Kamp, Resten er bleven fanget og pint.«

»Hvoraft ved De det?«

»Fordi der kun sidder Negl paa de atten. Naar en Irokeser tager en Fjende til Fange, begynder han straks med at bide hans Negle af. De ser, at de mangler paa de fire og tyve.«

Catinat gyste.

Hvad var det dog for Djævl, deres onde Skæbne havde ført dem ind imellem? Og var det muligt, at hans Adèle vilde falde i deres Hænder? Nej, nej, den gode Gud, for hvis Skyld de havde lidt saa meget, vilde sikkerlig ikke taale en saadan Skændsel. Og dog havde en lige saa ond Skæbne truffet andre Kvinder, der var lige saa blide som Adèle, og andre Mænd, der var lige saa kærlige som han. En Anelse om kommende Ulykker gennemsnede ham, den kolde Sved sprang frem paa hans Pande, og han maatte, for at holde sig opret, støtte sig til sin Musket. —

»Naa,« udbød du Lhut, »vi kan jo lige saa

gerne tage denne fine Skalp med os, for at vi kan have noget at vise frem fra vor Vandring.« Han holdt Indianerens Hoved mellem sine Knæ og med et Par Snit af sin Kniv flaaede han i et Øjeblik den gyselige bloddryppende Trofæ af.

»Lad os gaa!« udbrød Catinat og vendte sig med Væmmelse fra ham.

»Ja, lad os gaa; men jeg vil dog ogsaa have hans Bælte med og hans Bøsse.

Efter at han havde bemægtiget sig disse, gik de videre og lod den røde, grimme Skikkelse blive liggende under de tavse Træer. Et Stykke længere fremme saa de et Glimt af Knøsen, der laa sammenbøjet mellem Buskene, hvor han var faldet.

Sorte Ørn gik meget hurtigt frem, indtil han kom til en lille Bæk, der rislede ned mod den store Flod. Her trak han sine Støvler og Benklæder af og vadede et godt Stykke ned ad den med sine Kammerater.

»De vil følge vort Spor, naar de finder ham,« sagde han; »men dette her vil lede dem fra det; thi det er kun i rindende Vand, at en Irokeser ikke kan finde et Spor. Og saa lægger vi os i denne Busk, til det er blevet mørkt; thi nu er vi kun en Fjerdingvej fra Fort Poitou, og det er farligt at gaa videre, for nu bliver Terrænet mere aabent.« —

Saa skjulte de sig i Busken. Du Lhut rullede sig sammen i et Nøgle med Piben mellem Tænderne og faldt i en let Slummer, men spidsede dog Øren og satte sig over Ende ved den mindste Lyd, der naaede dem fra Skoven.

De to Amerikanere hviskede sammen i nogen Tid, indtil Vindens sagte Susen gennem Grenene ogsaa dyssede dem i Slummer.

Catinat var den eneste, der holdt sig vaagen; thi hans Nerver dirrede endnu af den bange Anelse, der før havde grebet ham. Hans Tanker vendte igen tilbage til hans unge Brud og blev ved at kredse om hende, indtil du Lhnt endelig rejste sig for Alvor, rede til at gaa videre.

»Har De været vaagen hele Tiden?« spurgte Pioneren.

»Ja.«

»Har De hørt noget?«

»Ikke andet end en Ugles Skrig.«

»Det forekom mig, at jeg i min Søvn hørte et Geværskud langt borte.«

»I Deres Søvn?«

»Ja, jeg hører lige saa godt i Søvn som vaagen, og husker, hvad jeg hører. Men nu maa De følge tæt bag efter mig; vi vil snart være ved Fortet.«

»De har rigtignok fortræffelige Øren,« sagde Catinat, idet de gik videre. »Hvorledes kunde De høre, at de to Indianere fulgte efter os? Jeg kunde ikke høre det mindste, selv da de var lige ved os.«

»Jeg hørte dem heller ikke fra Begyndelsen.«

»Saa De dem da?«

»Nej, det gjorde jeg heller ikke.«

»Hvorledes kunde De da vide, at de var der?«

»Jeg hørte en opskræmmet Skade flagre ind mellem Træerne, efter at vi var forbi den, og ti Minutter efter hørte jeg det samme. Saa vidste jeg, at der var nogen paa vort Spor, og lyttede.«

»Guds Død! De er en ægte Skovmand.«

»Jeg tror, at Skoven her myldrer af Irokeser, endskønt vi har haft det Held at undgaa dem. Saa stor en Høvding som Brune Elsdyr vilde ikke drage paa Krigsstien med et lille Følge og for en

ringe Ting. De har sikkert ondt i Sinde mod Fort Richelieu. Nu er De vel ikke ked af, at De ikke tog Deres Hustru med?»

»Nej, jeg takker Gud for det!«

»Skovene vil ikke være sikre, er jeg bange for, før Træerne igen faar Løv. Saa længe maa De blive i St. Marie, med mindre Borgherren kan undvære mig til at ledsage Dem.«

»Jeg vil hellere blive der for bestandig end udsætte min Hustru for at falde i disse Djævlens Kløer.«

»Ja, Djævla det er de, hvis der nogen Sinde har været Djævla paa Jorden. De krympede Dem, da jeg tog Brune Elsdys Skalp; men naar De har set lige saa meget til Indianerne, som jeg har, saa vil Deres Hjerte være lige saa haardt som mit. Men nu er vi lige ved Udkanten af Udhugningen, og Blokhuset ligger hist ovre mellem Træerne. De holder ikke videre godt Vagt, for jeg har de sidste ti Minutter ventet at høre deres: »Hvem der?« Saa nær kommer man ikke til St. Marie uden at blive anraabt, og de Lannes er dog lige saa gammel Soldat som la Noue. Det er næsten helt mørkt nu, men der nede ved Floden kan De dog se Engen, hvor han plejer at eksercere sine Mænd.«

»Det gør han endnu,« sagde Amos, »jeg kan se en Snes Stykker stillet op i en ret Linie.«

»Ingen Skildvagter, og alle Mændene til Eksercits!« udbød du Lhut foragteligt; »men det er rigtigt nok, nu kan jeg selv se dem staa lige saa stive og ranke som Grantræer. Naar man ser dem staa der, skulde man tro, at Indianerne var mange Mil herfra. Jeg skal dog sige Kommandanten, hvad jeg mener om den Uforsigtighed.«

Med disse Ord gik du Lhut frem fra Buskene,

og de fire Mænd gik tværs over den aabne Plads hen imod Soldaterne, der tavse ventede paa dem i Tusmørket.

Snart var de kun halvtredsindstve Skridt fra dem, og endnu havde ingen hævet Haand eller Stemme for at anraabe dem.

Der var noget uhyggeligt i denne Stilhed, og en stor Forandring kom over du Lhuts Ansigt, idet han stirrede frem for sig. Han drejede Hovedet og saa op langs Floden.

»Min Gud!« raabte han. »Se paa Fortet!«

De var kommen ud fra Træerne, og Blokhuset skulde have vist sig foran dem. Men det var slet ikke at se — det var forsvundet!

FEMTE KAPITEL.

Blodmændene.

Saa uventet var dette Slag, at selv Sorte Ørn, der dog fra Barndommen var vant til alle Slags Gyseligheder og Farer, følte sig ganske gennemrystet og blev staaende som lamslaaet et Øjeblik. Med en Ed løb han derpaa, saa stærkt han kunde, hen imod de tavse Skikkelser, og hans Ledsagere fulgte lige bag efter ham.

Da de kom nærmere, saa de, at en Officer ubevægelig og tavs stod en Snes Skridt foran sine Mænd. Endvidere kunde de se, at han bar en meget høj og besynderlig Hovedbedækning. De blev ved at løbe fremad, aandeløse af Angest, da

denne Hovedbedækning til deres Rædsel begyndte at forlænge og brede sig, og en stor Fugl flagrede tungt i Vejret og dalede ned igen i det nærmeste Træ. De vidste da, at deres værste Anelser var Virkelighed, og at det var Poitous Garnison, der stod for dem.

Der var i alt en Snes Mænd, alle nøgne og ved Pilevidjer bundne til lave Pæle og forvredne og fordrejede til alle de Stillinger, et forpint menneskeligt Legeme kan indtage.

Den Skikkelse, som Gribben havde forladt, var den graahaarede Kommandant; i hans Øjenhuler sad to forkullede Træpinde, og Kødets hang i Laser fra ham som en Tiggers Klædning.

Bag ved ham stod hans Mænd med Benene afbrændt til Knæerne, og med Kroppene saa forhuggede og forbrændte, at de syntes at holdes sammen alene ved Pilevidjerne.

Et Øjeblik stirrede de fire Kammerater i tavs Rædsel paa den skrækkelige Gruppe; derefter handlede hver af dem, som hans Natur bød ham.

Catinat vaklede hen mod et Træ og støttede sig fuld af navnløs Kval til det. Sorte Ørn faldt paa Knæ, rakte to knyttede Hænder mod Himlen og fremmumlede et Løfte. Efraim undersøgte med funklende Øjne og sammenbidte Tænder Fængkrudtet paa sin Musket, medens Amos Green uden at sige et Ord begyndte at gaa rundt for at finde et Spor.

Et Øjeblik efter var Sorte Ørn imidlertid igen paa Benene, og idet han løb frem og tilbage som en Sporhund, fandt han over hundrede Ting, som selv Amos vilde have overset. Han kredsede atter og atter om Ligene, derefter løb han et lille Stykke hen imod Skovens Udkant og kom saa tilbage til

Blokhusets Brandtomt, hvorfra en tynd Røg endnu steg op.

»Der er intet Spor af Kvinderne eller Børnene,« sagde han.

»Min Gud! Her har altsaa været Kvinder og Børn!«

»De har beholdt Børnene for ved Lejlighed at brænde dem i deres Landsbyer. Kvinderne piner eller beholder de, alt som deres Humør staar. Men hvad er det, den gamle Mand ønsker?«

»Jeg vil spørge ham, Amos,« sagde Sømanden, »hvorfor vi staar og gaber her i Stedet for at sætte alle Sejl til og gaa ud efter dem?«

Du Lhut smilede og rystede paa Hovedet.

»Deres Ven er en modig Mand,« sagde han, »hvis han tror, at vi fire kan sætte efter hundrede og halvtreds.«

»Sig ham, Amos, at Herren vil staa os bi,« sagde Efraim i stærk Sindsbevægelse; »sig ham, at han vil være med os imod disse Belials Børn, og at han vil give os Sejr, saa at vi skal ødelægge dem fuldstændig.«

Men du Lhut slog afværgende med Haanden ad Sømandens Forslag.

»Vi maa tage os godt i Agt nu,« sagde han, »ellers vil vi miste vore Skalpe og blive Aarsag til, at de i St. Marie ogsaa mister deres.«

»St. Marie!« raabte Catinat, »er der da nogen Fare der?«

»Ja, nu er *de* i Ulvens Gab. Dette her er bleven udøvet i Nat. Fortet er bleven stormet af en Krigsflok paa hundrede og halvtreds Mand. De har forladt Stedet i Morges og er gaaet Nord paa. De har ligget skjult hele Dagen i Skoven mellem Poitou og St. Marie.«

»Saa har vi altsaa passeret dem?«

»Ja, vi er gaaet ind imellem dem. De har holdt sig i Lejr i Dag og udsendt Spejdere. Brune Elsdyr og hans Søn var imellem dem, og de kom paa vort Spor. I Aften —«

»I Aften vil de angribe St. Marie.«

»Muligvis, skønt jeg synes det er dristigt, naar de ikke er flere. Naa — vi kan skynde os tilbage saa hurtig som muligt og advare dem mod den overhængende Fare.«

De begyndte straks paa den trættende Vandring, men deres Tanker var altfor optagne af det, de havde set, til at dvæle ved den lange Vejs Besværligheder.

Maanen skinnede vel klart, men inde i den tætte Skov nyttede den kun Vandrerne lidt. Hvor der havde været skyggefuldt ved Dagen, var der nu saa mørkt, at Catinat stadig stødte mod Træstammerne. Hist og her kom de til aabne Steder, der laa badet i Maaneskin; men Sorte Ørn gik aldrig tværs over disse belyste Pletter, men holdt sig ved Randen af dem. Vinden var frisket op, og det suste og raslede i Løvet, men dette og et langtrukket Ugleskrig nu og da var de eneste Lyde, de hørte.

Saa mørkt, det var, gik du Lhut dog lige saa hurtigt, som om det var Dag, og betænkte sig aldrig paa Retningen.

Imidlertid kunde hans Kammerater se, at han førte dem en anden Vej end om Formiddagen; thi et Par Gange saa de den brede Flod funkke til venstre for dem, medens de paa Udvejen havde holdt sig længere fra den. Da de saa Floden anden Gang, pegede han over mod dens fjerneste Bred,

hvor de saa nogle mørke Skygger glide hen over Vandet.

»Irokeser Kanoer,« hviskede han, »der er ti ialt med otte Mand i hver. Det er en anden Flok, og de drager ogsaa mod Nord.«

»Hvoraf ved De, at det er en anden Flok?«

»Fordi vi for en Time siden er kommen over den første Floks Spor.«

Catinat var fuld af Forbavselse over denne mærkelige Mand, der kunde høre i Søvn og opdage et Spor, naar endogsaa Træstammerne var usynlige for almindelige Øjne.

Du Lhut stod lidt stille for at iagttage Kanoerne, derefter vendte han Ryggen mod Floden og gik atter ind i Skoven.

De havde gaaet omtrent en halv Mil, da han pludselig standsede og snøftede ligesom en Hund, der er paa et Spor.

»Jeg lugter brændende Træ,« sagde han, »der er et Baal i den Retning og i det højeste en Fjerdingvej fra os.«

»Jeg lugter det ogsaa,« sagde Amos. »Lad os liste os derhen og se deres Lejr.«

»Ja, men saa maa vi være forsigtige,« hviskede du Lhut; »thi vort Liv kan komme til at afhænge af en knækket Kvist.«

Langsomt og forsigtigt listede de sig fremad, indtil pludselig det røde Skær af et flammende Baal lyste frem mellem de fjerne Stammer. Alligevel vedblev de at liste sig gennem Krattet, indtil de efter at have gjort en lang Omvej havde fundet et Punkt, hvorfra de kunde se uden Fare for selv at blive set.

Et stort Baal af tørre Træstammer bragede og knitrede midt i en lille Udhugning; men intet

levende Væsen var at se, og den vældige Ild flammede og bølgede i absolut Ensomhed midt i den tavse Skov.

De listede sig stadig nærmere, men der var ingen andre Bevægelser end Flammernes og ingen anden Lyd end Træets Knitren.

»Skal vi gaa derhen?« hviskede Catinat.

Den forsigtige gamle Pioner rystede paa Hovedet. »Det kan være en Fælde,« sagde han.

»Eller en forladt Lejr.«

»Nej, Baalet har ikke været tændt længere end en Time.«

»Desuden er det altfor stort af et Lejrbaal at være,« sagde Amos.

»Hvad mener De da, det er?« spurgte du Lhut.

»Et Signal.«

»Jeg tror, De har Ret. Dette Lys er ikke nogen hyggelig Nabo, derfor maa vi se at slippe bort fra det og gaa sporenstregs til St. Marie.

Skæret forsvandt snart bag Træerne, du Lhut skred hastig fremad, indtil de kom til Randen af en maanebelyst Aabning.

Han vilde til at gaa langs med den, da han pludselig greb Catinat i Skulderen og trykkede ham ned bag en Busk, medens Amos gjorde det samme ved Efraim.

En Mand gik ovre paa den anden Side af den aabne Plads; han var lige kommen frem og styrede tværs over den ned mod Floden. Han gik helt krumbøjet, men da han kom ud fra Tæernes Skygge, kunde de se, at det var en Indianerkriger i fuld Krigsbemaling og Udrustning.

Lige i Hælene paa ham kom en anden, der efter en tredje, saa en fjerde og saa fremdeles, ind-

til det saa ud, som om Skoven havde været fuld af Mennesker, og at Gaaseraden aldrig vilde faa Ende. Som Skygger og i fuldstændig Stilhed gled de forbi i Maanelyset, alle dybt bøjede og løbende med samme hurtige og støtte Fart.

Allerbagerst kom en Mand i en Jægers frynsede Tunika og med en fjerprydet Hue. Han løb tværs over ligesom de andre, og de forsvandt i Mørket lige saa stille, som de var kommen. Der gik fem Minutter, før Sorte Ørn ansaa det for raadeligt at komme frem fra sit Skjul.

»Ved St. Anna,« hviskede han, »talte De dem?«

»Tre Hundrede og seks og halvfems,« sagde Amos.

»Jeg fik fire Hundrede og to.«

»Og De troede, at der kun var hundrede og halvtreds,« udbrød Catinat.

»Ak, De forstaar det ikke; dette her er en ny Flok. De andre, som indtog Blokhuset, maa være derovre, thi deres Spor ligger mellem os og Floden.«

»Nej, det kunde ikke være de samme,« sagde Amos; »for de havde ingen friske Skalpe med sig.«

Sorte Ørn sendte den unge Jæger et anerkennende Blik.

»Paa min Ære,« sagde han, »I kan blive en udmærket Skovmand; I har gode Øjne, det kan I fortælle, at Greysolon du Lhut har sagt.«

Amos blussede af Stolthed ved at høre disse Ord fra en Mand, hvis Navn var æret, hvor som helst Jægere eller Soldater røg deres Piber ved Lejrilden.

Han vilde lige til at svare, da et frygteligt Skrig brød Skovens Stilhed, et rædselsfuldt Skrig, som fra en, der var dreven til det højeste Punkt af menneskelig Elendighed. Medens de med blege

Kinder stod i Mørket, hørte de atter og atter dette forfærdelige Skrig, der gav Genlyd rundt om i den tavse Skov.

»De er ved at pine Kvinderne,« sagde du Lhut.
»Deres Lejr ligger altsaa hist ovre.«

»Kan vi intet gøre for at hjælpe dem?« udbrød Amos.

»Jo, jo, min Knøs,« sagde Efraim, »vi kan ikke lade et saadant Nødssignal være uænset. Lad os vende om og løbe ned til dem.«

»I hin Lejr,« sagde du Lhut langsomt, »er der nu omtrent seks Hundrede Krigere. Vi er fire, og derfor er der ingen Mening i det, De siger. Advarer vi dem ikke i St Marie, vil disse Djæвле lægge en eller anden Fælde for dem. Deres Flokke samles fra Land og Vand, og før Daggry er de maaske et Tusind Stykker. Vor Pligt er at ile fremad og give vor Advarsel.«

»Han taler sandt,« sagde Amos til Efraim.
»Nej, bliv her!« Han greb den gamle djærve Sømand i Armen og forhindrede ham med Magt fra at løbe alene ned mod Lejren.

»Een Ting kan vi dog gøre for at ødelægge deres Aftenfornøjelse,« sagde du Lhut. »Skoven er lige saa tør som Krudt, for det har ikke regnet i tre Maaneder, og Vinden blæser lige ned mod Lejren med Floden paa den anden Side.«

»De mener, vi skal tænde Skoven i Brand?«

»Vi kan ikke gøre noget bedre.«

I et Øjeblik havde du Lhut skrabet en lille Bunke tørre Kviste sammen og hobet dem op mod et vissent gammelt Bøgetræ, der var saa tørt som en Fyrsvamp. Et Par Slag af Staal mod Flint og en flittig Pusten var nok til at frembringe en lille Flamme, der snart voksede og slikkede op om den

hvide Bark, der hang i Laser ned om Træstammen. Et Tusind Alen længere fremme gjorde du Lhut det samme, og endnu en Gang, saa at Skoven snart kom i Brand paa tre forskellige Steder.

Medens de ilede fremad, kunde de høre Flammernes hule Bragen bag ved sig, og til sidst, da de nærmede sig St. Marie, kunde de se Ildhavet rulle mod Vest over mod Richelieu og hoppe op i store Flammer, naar det traf paa en Gruppe Fyrretræer.

Sorte Ørn lo paa sin tavse Maade, da han saa sig tilbage og kiggede paa det røde Brandskær.

»Nogle af dem bliver nødt til at svømme,« sagde han, »for der er ikke Kanoer til dem alle. Ah, havde jeg bare et Par Hundrede af mine Skovkrigere paa den anden Side af Floden, saa skulde ikke en eneste af dem slippe derfra med Livet.«

»Der var en iblandt dem, der var klædt som en hvid Mand,« sagde Amos.

»Ja, det var den værste af hele Banden. Hans Fader var en hollandsk Kræmmer og hans Moder en Irokeser, og han gaar under Navnet den flamske Bastard. Jeg kender ham godt, og jeg siger jer, at hvis de i Helvede kommer til at trænge til en Konge, saa kan de ikke faa nogen bedre end ham. Ved St. Anna, jeg har en stor Regning at opgøre med ham, og jeg vil betale den, før denne Affære er til Ende. Men nu ser vi Lysene fra St. Marie skinne der nede. Jeg kan forstaa eders Lettelses Suk, Monsieur; thi efter hvad vi saa i Poitou, var jeg selv urolig, indtil jeg havde set dem.« —

Dagen var netop ved at bryde frem, da vore fire Venner gik ind ad Pæleværkets Port; men hvor tidlig, det end var, saa var dog alle paa Benene

og stod og stirrede paa den vældige Ild, der rasede Syd for dem.

Catinat brød igennem Menneskeklyngen og styrtede op ad Trappen til Adéle, der var fløjet ned for at møde ham, saa at de midt paa den store Stentrappe faldt i hinandens Arme med et af disse smaa uarticulerede Skrig, der er den sande Kærligheds uskrevne Sprog. Med Armene om hendes Liv førte han hende derefter ned i den store Hal, hvor den gamle de la Noue med sin Søn stod og kiggede ud ad et Vindue paa den stor-slaaede Brand.

»Det glæder mig højlig, Monsieur,« sagde den gamle Adelsmand med sit anstandsfulde Buk, »at se Dem i god Behold under mit Tag igen, ikke alene for Deres egen Skyld, men ogsaa for Madames Øjne, der er altfor kønne til at blive ødelagte ved hele Dagen at stirre ud gennem Vinduerne efter Dem. Men De har jo gaaet mange Mil, Monsieur, og er sikkert baade sulten og træt; naar De har spist og hvilet Dem, maa De give mig Revanche for det Parti Piquet, De vandt fra mig forrige Aften.«

Men du Lhut var traadt ind lige bag efter Catinat med sine sørgelige Tidender.

»De vil faa et andet Spil at spille,« sagde han. »Der er seks Hundrede Irokeser i Skoven, og de belaver sig paa Angreb.«

»Hys, hys, vi kan ikke lade vore Smaaaførnelser spolere af en Haandfuld Vilde,« sagde Borgherren. »Jeg maa gøre Dem en Undskyldning, Monsieur Catinat, for, at De bliver besværet af den Slags Folk, mens De opholder Dem hos mig. Hvad angaar Piquetspillet, saa maa jeg sige Dem, at da jeg sidst spillede det med de Lannes af Poitou —«

»De Lannes af Poitou er død tillige med alle sine Folk,« sagde du Lhut; »Blokhuset er en rygende Askehob.«

Borgherren løftede Øjenbrynene og tog sig en Pris Tobak af sin lille runde Gulddaase.

»Jeg har stadig forudsagt ham, at hans Fort vilde blive taget, hvis han ikke omhuggede de Ahorntræer, der voksede lige op til Murene. De er allesammen døde, siger De?«

»Hver evige en.«

»Har De set Skurkene?«

»Vi saa Sporet af et Hundrede og halvtreds. Derefter kom der et Hundrede Stykker i Kanoer og en Krigerflok paa omtrent fire Hundrede passerede os under Anførsel af den flamske Bastard. Deres Lejr er en god Mils Vej nede ad Floden, og der er ikke færre end seks Hundrede Mand.«

»De var saa heldige at undgaa dem?«

»Ja, men de var ikke saa heldige at undgaa os. Vi dræbte Brune Elsdyr og hans Søn og satte Ild paa Skoven for at drive dem ud af deres Lejr.«

»Fortræffeligt! Fortræffeligt!« udbrød Borgherren og klappede i sine smukke Hænder. »Det har De gjort godt, du Lhut. Men nu maa De jo være meget træt?«

»Jeg bliver ikke let træt; jeg er parat til straks at gøre Rejsen om.«

»Saa vil de maaske udtage Dem nogle Mænd og gaa tilbage og se efter, hvad disse Skurke tager sig for.«

»Jeg skal være rede til at gaa om fem Minutter.«

»Maaske har Du Lyst til at gaa med, Akilles?«

Hans Søns mørke Øjne og indianske Ansigt lyste af grum Glæde.

»Ja, jeg gaar med,« svarede han.

»Godt — saa gør vi alt i Stand, mens I er borte. Undskyld, Madame, at disse Forretninger forhindrer os i at nyde den fulde Fornøjelse af Deres Visit. Næste Gang, De gør os den Ære at besøge os, haaber jeg, at vi skal have jaget disse Udyr paa Porten. Catinat, De er jo en øvet Soldat, og jeg stoler paa Deres gode Raad. Onega, giv mig mit Kniplingslømmetørklæde og min Spansk-rørsstok og sørg for Madame, indtil hendes Mand og jeg kommer tilbage.«

Det var nu blevet højlys Dag, og det firkan-tede Indelukke inden for Pæleværket var fyldt med en ængstelig Hob, der lige havde faaet de onde Tidender at vide.

De fleste af Fæsterne var gamle Soldater og Trappere, der havde faaet Ilddaaben i de indianske Krige; det var Sønner af en Stamme, der havde bortskudt mere Krudt end nogen anden Nation paa Jorden, og som de stod der i Smaagrupper og talte om Situationen samt undersøgte deres Vaa-ben, kunde ingen Feltherre have ønsket sig bedre Tropper.

Blege og aandeløse ilede Kvinderne ind fra de omliggende Hytter, trækkende deres Børn med sig og bærende paa det værdifuldeste af deres Hus-geraad.

Forvirringen, Travlheden, Børneskrigene og deres Frem- og Tilbageløben stod i stærk Modsætning til de omgivende, solbeskinnede Skoves Ro og Skønhed. Ingen skulde have troet, at Mordlyst og Grusomhed uhindret sværmede om under deres smukke, brogede Løv.

Sorte Ørn og Akilles havde allerede tillige med deres Følge forladt Borgen, og paa Borgherrens Befaling blev de to Porte nu lukkede med vældige Egebjælker, der passede ind i Jernøskener paa hver Side.

Børnene blev tillige med nogle faa Kvinder, der skulde passe dem, anbragte i det nederste Forraadskammer, medens de andre fik Befaling til at passe Ildbækkenerne og lade Musketterne.

Mændene, hvis Antal var to og fyrretyve, blev delt i flere Afdelinger, der hver skulde forsvare de enkelte Dele af Pæleværket. Paa den ene Side naaede dette til nogle faa Alen fra Floden, hvilket ikke alene lettede Forsvaret paa denne Side, men satte dem i Stand til at skaffe sig frisk Vand ved blot at kaste en Spand i et Tov ud fra Pæleværket. Borgens Baade og Kanoer var trukne op paa Land lige under Muren, og de var af den største Betydning, eftersom de afgav det sidste Middel til Flugt, hvis alt andet skulde slaa fejl.

Det næste Fort, St. Louis, laa kun nogle faa Mil oppe ad Floden, og de la Noue havde allerede sendt et Ilbud derop med Underretning om Faren. Hvis det værste skulde hænde, kunde de søge Tilflugt der.

Og at det værste vilde hænde, var øjensynligt for en saa erfaren Skovmand som Amos Green.

Han havde forladt Efraim, der i dyb Søvn laa og snorkede paa Gulvet, og gik nu med Piben i Munden rundt og saa paa Forsvarsværkerne, idet han med et kritisk Blik undersøgte enhver Enkelt-hed, der stod i Forbindelse med dem.

Pæleværket var meget stærkt, ni Fod højt og opført af Egepæle, der var tykke nok til at modstaa en Kanonkugle. Halvvejs oppe var det for-

synet med lange smalle Skydeskaar, som Forsvarerne kunde skyde ud igennem. Men paa den anden Side var Skovens yderste Træer kun tre Hundrede Fod fra det og dannede en god Dækning for Angriberne, og Borgens Besætning var saa lille, at der i det højeste blev en Snes Mand til at forsvare hver Side.

Amos vidste, hvor modige og dumdristige, snedige og snarraadige Irokesernes Krigere var, og hans Ansigt formørkedes, medens han tænkte paa den unge Hustru, som havde betroet sig til deres Varetægt, og paa Kvinderne og Børnene, som var søgt ind til Fortet.

»Vilde det ikke være bedre, om De kunde sende dem op ad Floden?« sagde han til Borgherren.

»Det skulde jeg med stor Glæde gøre, Monsieur, og hvis vi er i Live i Nat, og Himlen er overtrukken, kan vi maaske ogsaa faa Held til det. Men jeg kan ikke afse nogen af Besætningen til at eskortere dem, og jeg kan ikke sende dem uden Eskorte, naar vi ved, at der er Irokeser-Kanoer paa Floden, og at deres Spejdere sværmer omkring paa Flodbredderne.«

»De har Ret, det vilde være Galskab.«

»Jeg har stillet Dem her paa den østlige Side med Deres Venner og med femten Mand. Vil De, Monsieur Catinat, overtage Befalingen her?«

»Ja, gerne.«

»Jeg tager selv den sydlige Del, da den synes at skulle blive den farligste. Du Lhut kan stille sig mod Nord, og fem Mand maa være nok til at forsvare Flodsiden.«

»Har vi Føde og Krudt nok?«

»Jeg har Mel og røgede Aal nok til at vare

denne Belejring ud, og hvad Krudtet angaar, saa er der mere end nok af det.«

»Er der ikke Tid til at omhugge de nærmeste Træer?«

»Nej, det gaar ikke -- de vil yde bedre Dækning, naar de ligger, end naar de staar op.«

»I det mindste kan jeg dog bortskaffe det Krat, der vokser omkring hine Birkeskud mellem Skoven og den østlige Side af Pæleværket, det yder god Dækning for Blænkerne.«

»Ja, det bør afbrændes uden Opsættelse.

»Jeg tror, vi kunde bruge det til noget bedre,« sagde Amos. »Vi kan lave en Fælde af det. Hvor er det Krudt, De talte om?«

»Hushovmesteren Theuriet er ved at uddele Krudt i det store Forraadshus.«

»Meget godt.«

Amos forsvandt op ad Trappen og kom tilbage med en stor Lærredspose i Haanden. Den fyldte han med Krudt, slængte den paa Ryggen, bar den ud til Krattet og lagde den ved Foden af Birketræet, hvorefter han skar en Strimmel ud af Barken lige over Stedet. Saa skjulte han Posen under Løv og Grene, hvorefter han vendte tilbage, klavrede over Pæleværket og lod sig falde ned paa den anden Side.

»Nu tror jeg, at vi alle er parat til at tage imod dem,« sagde Borgherren. »Jeg vilde ønske, at Kvinderne og Børnene var paa et sikkert Sted, men hvis alt gaar vel, kan vi maaske sende dem ned ad Floden i Nat. Er der nogen, som har hørt noget til du Lhut?«

»Jean er den, der hører bedst af os alle, Deres Naade,« sagde den Mand, der stod ved Messing-

kanonen, »og han syntes, at han hørte Skud for nogle faa Minutter siden.«

»Saa har han truffet paa dem. Etienne, tag ti Mænd med dig og gaa ud til den visnede Eg for at dække dem, hvis de er paa Tilbagetog. Men gaa ikke een Alen længere frem, hvad der saa end sker. Vi har allerede nu for faa Folk. Hvad siger De saa om et lille Slag Piquet, Catinat; det faar Tiden saa rart til at gaa.«

De gik op i den øverste Sal, og Adéle satte sig hen til sin Mand, medens den sortsmudsede Onega sad sammenbøjet ved Vinduet og stirrede over mod Skoven.

Catinat kunde kun daarligt holde sine Tanker samlede ved Kortene, de vendte stadig tilbage til den Fare, der truede dem, og til den Kvinde, hvis Haand hvilede paa hans. Men den gamle Adelsmand var meget optaget af Spillet og bandte eller lo, alt som Lykken var ham imod eller med.

Pludselig kom der to skarpe Slag udenfor.

»Der er nogen, som banker,« raabte Adéle.

»Det er Døden, som banker,« sagde Indianerkvinden ved Vinduet.

»Ja, vel, det var to døde Kugler, som slog mod Væggen. Vinden bærer fra, derfor kan vi ikke høre Knaldene. Kortene er blandede; vær's god at tage af, Monsieur —«

»Nu kommer Mændene styrtende fra Skoven,« raabte Onega.

»Ej, saa bliver det alvorligt!« sagde Adelsmanden. »Vi maa spille videre siden. Husk paa, det er Dem, der skal spille ud. Lad os nu se, hvad alt dette betyder.«

Catinat var allerede styrtet hen til Vinduet.

Du Lhut, den unge la Noue og otte af Dæk-

ningsmandskabet løb med fremstrakte Hoveder hen imod Pæleværket, hvis Port var bleven aabnet for at indlade dem.

Fra Træerne kom smaa blaa Røgskyer farende ud, og en af de flygtende, der var iført hvide Benklæder, begyndte pludselig at hoppe i Stedet for at løbe, og der viste sig en rød Plet paa hans Benklæder. To af de andre kastede deres Vaaben fra sig og slyngede Armene om ham, hvorefter de alle tre styrtede gennem Porten, som straks derpaa lukkedes efter dem.

Et Øjeblik efter glimtede og bragede det fra Malmkanonerne, lige foran Skovbrynet pidskedes Jorden op til en bølgende Støvsy, og Kuglerne slog mod Træmuren som en Haandfuld Ærter mod et Vindue.

SJETTE KAPITEL.

Pæleværket tages.

Efter at Catinat havde overladt Adéle til den indianske Borgfrues Omsorg og paa det mest indtrængende advaret hende mod at nærme sig Vinduerne, greb han sin Musket og styrtede ned ad Trappen. I det samme kom en Kugle fløjtende ind igennem et af de smalle Skydeskaar og klaskedes til en Blyklat mod Væggen lige over for.

Borgherren var allerede gaaet ned og stod og taledede med du Lhut ved Døren.

»Et tusind Stykker, siger De?«

»Ja, vi traf paa de friske Spor af en stor

Krigsflok, tre Hundrede Mand stærk i det mindste. Det er Mohawker og Cayugaer samt nogle enkelte Oneidaer. Det blev til en løbende Kamp, og vi mistede fem Mand.«

»Alle døde, haaber jeg.«

»Ja, jeg haaber det ogsaa. Vi maatte kæmpe haardt; thi vi var lige ved at blive afskaaret. Jean Mance fik en Kugle i Benet.«

»Ja, jeg saa, han blev ramt.«

»Det er bedst, vi gør alt i Stand til at trække os tilbage til Borgen, hvis Pæleværket skulde blive taget. Vi kan neppe vente at holde det, naar vi kun er een mod tyve.«

»Alt er rede.«

»Og med vor Kanon kan vi holde deres Kanoner fra at passere, saa at vi kan sende vore Kvinder bort i Nat.«

»Det har jeg allerede bestemt. Vil De tage Befalingen ved den nordre Side. De kan let komme mig til Hjælp her med ti Mand, og hvis de skulde finde paa at angribe paa Nordsiden, skal jeg komme Dem til Hjælp.«

Det knaldede nu i uafbrudte Salver fra Kanonen af Skoven, og Luften var tyk af Kugler. Angriberne var alle øvede Skytter — Folk, der aldrig skiltes fra deres Bøsser, og for hvem et usikkert Øje eller en rystende Haand betød Sult og Nød. Enhver Sprække og ethvert Skydeskaar blev et Maal for deres Kugler, og i samme Øjeblik, en Hue viste sig over Pæleværket, blev den pillet ned fra det Bøsseløb, hvorpaa den hang.

Men paa den anden Side var Forsvarerne ogsaa øvede i Kampen mod Indianerne og med paa ethvert Puds og enhver List, der kunde beskytte dem selv eller lokke Fjenderne til at blotte sig.

De holdt sig forsigtig ved Siden af Skydeskaarene, kiggede ud gennem Revner i Træværket og fyrede øjeblikkelig, saa snart der tilbød sig et Maal. Et rødt Ben, der stak i Vejret bag en omstyrtet Træstamme, viste, hvor i det mindste een Kugle havde ramt.

Men der var ellers meget lidt at sigte efter, naar undtages de smaa Røgskyer og Glimtene imellem Løvet, eller en Krigers skyggeagtige Skikkelse, naar han sprang fra den ene Træstamme hen til den anden.

Syv af Kanadierne var allerede bleven ramte, men kun tre var dødelig saarede; de andre fire holdt sig mandelig ved deres Skydehuller, skønt den ene, der var bleven ramt i Kæben, spyttede sine Tænder tillige med Kuglerne ned i Bøsseløbet. Kvinderne sad i en Række paa Jorden under Skydehullerne, hver med en Tallerkenfuld Kugler og en lille Pose Krudt, og rakte de ladte Bøsser til Mændene paa de Steder, hvor det mest kom an paa en hurtig Ild.

Fra Begyndelsen havde hele Angrebet været rettet mod Sydsiden, men alt som friske Skarer af Irokeser kom til, spredtes og forlængedes deres Linje, indtil hele Østsiden var omsluttet af en Ildkreds, der begyndte at forlænge sig ogsaa mod Nord.

Fortet var indesluttet i en stor Sløjfe af Røg undtagen paa det Sted, hvor den store Flod flød forbi. Ovre paa den modsatte Bred laa Kanoerne og lurede, og en af dem, bemandet med ti Krigere, prøvede at ro op ad Strømmen; men et velrettet Skud fra Kanonen knuste dens Side, saa at den gik til Bunds, og det næste Skud skaanede kun fire af Krigerne, hvis høje Skalplokker ragede op over

Vandfladen som Rygfinnen paa en eller anden besynderlig Fisk.

Men mod Landsiden havde Borgherren forbudt at bruge Kanonen mere; thi de brede Skydeskaar, den skulde stilles bagved, tiltrak Fjendens Ild, og af de Mænd, der var bleven ramte, hørte Halvdelen til dem, som betjente Kanonen.

Den gamle Adelsmand spankede omkring med sit hvide Kalvekrøs og sin Spanskrørsstok bagved de af Krudtrøgen sværtede Mænd, bankede paa sin Snusdaase, leende og spøgende og tilsyneladende ikke mere bekymret nu, end han havde været over sit Piquetspil.

»Hvad mener De om det, du Lhut?« spurgte han.

»Jeg synes slet ikke om det. Vi mister vore Mænd altfor hurtig.«

»Naa, hvad kan vi vente andet, min Ven? Naar et Tusind Musketter alle rettes mod en lille Plet som denne, saa maa nogen jo lide under det. Ah, stakkels Fyr — nu er du ogsaa færdig!«

Den Mand, der stod ham nærmest, var pludselig falden om med et Klask og blev liggende uden at røre et Lem.

Du Lhut skottede ned til ham og saa sig derefter om.

»Han staar ikke i Linje med noget Skydeskaar, og han fik den i Skulderen,« sagde han. »Hvor kan den være kommen fra. Ah, ved St. Anna, se der!« Han pegede opad paa en lille Røgsky, der svævede over Toppen af en høj Eg.

»Slyngelen har frit Skud herved; men Stammen er knap tyk nok i den Højde til at skærme ham. Den stakkels Fyr faar ikke mere Brug for sin Musket, og jeg ser, der er Fængkrudt paa den endnu.«

De la Noue lagde sin Spanskrørstok, skød sine krusede Mansketter tilbage, tog den dodes Bøsse og skød efter den lurende Indianer.

To Blade hvirvlede ned fra en Gren, og et grinende, rødt bemalet Ansigt kom et Øjeblik til Syne med et spottende Hyl. Hurtig som Lynet slængte du Lhut sin Musket til Kinden og trykkede af. Indianeren gjorde et gyseligt Spring og styrtede ned gennem det tætte Løv.

En halvfjerds—firsindstyve Fod neden under ham ragede en enkelt svær Gren ud; paa den faldt han med en Lyd, som naar en stor Sten falder i en Mose. Han blev hængende sammenbøjet over den og svingede frem og tilbage, medens hans Skalplok hang ned mellem hans Fødder.

Et Triumfskrig lød fra Kanadierne ved dette Syn; men det overdøvedes af de Vildes blodtørstige Hyl.

»Det trækker i hans Lemmer, han er ikke helt død!« raabte de la Noue.

»Lad ham kun hænge og dø der,« sagde den gamle Pioner ligegyldig og stødte en ny Ladning ned i sit Bøsseløb. »Ah, der har vi den graa Hat igen; den kommer frem, hver Gang, jeg ikke har Skud i Bøssen.«

»Ja, jeg saa en Hat med en Fjerbusk inde i Krattet.«

»Det er den flamske Bastards; jeg vil hellere have hans Skalp end hundrede af hans bedste Krigeres.«

»Er han da saa tapper?«

»Ja, han er tapper nok, det nytter ikke at nægte det; thi hvorledes kunde han ellers blive Høvding for Irokeserne. Men han er dertil snu og snedig og grusom — ak, min Gud, hvis Halvdelen

af det, der fortælles om ham, er sandt, saa er hans Grusomhed uden Grænser. Jeg er bange, min Tunge vil visne, hvis jeg blot nævnede de Ting, som denne Djævel har gjort. — Ej, der er han igen.«

Den graa Hat med Fjerbusken havde igen vist sig i en Rift i Røgskyen. De la Noue og du Lhut fyrede begge paa een Gang, og Hatten fløj op i Luften.

I samme Øjeblik skiltes Buskene, og en høj Kriger sprang frem, saa at alle de belejrede kunde se ham. Hans Ansigt var en Indianers, men noget lysere end de andres, og et stort sort, tilspidset Skæg hang ned over hans Jægervams.

Han gjorde en foragtelig Gebærde, blev staaende et Øjeblik og saa stift paa Fortet og sprang derpaa tilbage i Skjul midt i en Kugleregn, der klippede Kvistene af rundt om ham.

»Ja, han er tapper nok,« gentog du Lhut med en Ed. »Deres Fæstere er nok mere vant til at bruge deres Hakker end deres Bøsser, ser det ud til. Men nu trækker Rødhuderne sig mere til Øst, jeg antager, de vil storme der inden ret længe.«

Ilden var ganske rigtig bleven meget heftigere paa den Side, der blev forsvaret af Catinat, og det var klart, at Irokesernes Hovedstyrke samlede sig paa dette Punkt.

Fra enhver Stamme og Kløft og Busk kom de røde Glimt med den graa Røg, og Kuglerne fløjtede en vedvarende Sang gennem Skydeskaarene.

Amos havde snittet sig et lille Hul for sig selv omtrent en Fod over Jorden og laa der paa Maven og fyrede paa sin egen rolige, metodiske Maade. Ved Siden af ham stod Efraim med sammenknebne Læber og med Øjne, der skød Lyn ud under de store, nedtrukne Bryn.

Hans Hat var falden af, hans graa Haar flagrede i Vinden, hans brune Ansigt var sortplettet af Krudt, og en rød Stribe hen over den højre Kind viste, hvor en Indianerkugle havde strejft ham; men han ænsede det ikke, han tænkte kun paa at slaa Amalekiterne.

Catinat viste sig som en prøvet Soldat; han gik frem og tilbage mellem sine Mænd, uddelte med korte Ord Ros eller Formaninger og opflammede Mændene til ny Anstrengelser.

Syv af dem laa allerede døde paa Jorden; men alt som Angrebet blev heftigere paa hans Side, sagtnede det paa de andres, og Borgherren kom tillige med du Lhut og sin Søn samt ti Mand for at hjælpe ham.

De la Noue stod og rakte sin Snusdaase hen til Catinat, da et gennemtrængende Skrig bag ved dem fik dem til at vende sig om.

Det var hans Hustru Onega, der vred sine Hænder over deres Søns Lig. Han saa straks, at en Kugle havde gennemboret hans Hjerte, og at han var død.

Et Øjeblik blev den gamle Adelsmands magre Kinder en Kende blegere, og Haanden, som holdt Gulddaasen, rystede som en Gren i Vinden. Men saa stak han den i Lommen og mestrede den Bevægelse, der havde fortrukket hans Ansigt.

»De la Nouerne dør altid paa Ærens Mark,« sagde han. »Jeg tror, vi bør have nogle flere Mænd ved Kanonen derhenne i Hjørnet.«

Nu blev det tydeligt, hvorfor Irokeserne havde valgt den østlige Side til deres Hovedangreb. Det var der, at det lille Krat laa midtvejs mellem Skovkanten og Pæleværket, og her kunde den stormende

Skare samle sig, før den styrtede frem til det sidste Angreb.

Først kom en krumbøjet Kriger, derefter en anden og saa en tredje styrtende frem over det aabne Bælte og kastede sig ned i Skjul af Buskene, den fjerde blev ramt og blev med overskudt Rygrad liggende nogle faa Skridt fra Skovbrynet, men en hel Strøm af Krigere vedblev at vove Passagen, indtil seks og tredive var kommen over, og det lille Krat var fuldt af lurende Vilde.

Nu var Amos Greens Øjeblik kommen.

Derfra, hvor han laa, kunde han se den hvide Plet, han havde skaaret i det unge Birketræs Stamme, og han vidste, at Krudtsækken laa lige under den.

Han sigtede efter Mærket og sænkede derefter langsomt Bøsseløbet, indtil han, saa vidt han kunde slutte sig til det, var kommen til Træets Rod; saa trykkede han af.

Det første Skud gjorde imidlertid ingen Virkning, og derfor sigtede han næste Gang en Fod lavere. Kuglen gennemborede Sækken, og der paafulgte en Eksplosion, som rystede hele Borgen og fik det stærke Pæleværk til at svaje som Kornstraa i en Brise. Op til de højeste Trætoppe steg en tyk Røgsky, og efter det frygtelige Brag blev der en dødelig Stilhed, som blev brudt af den Lyd, de nedfaldende Kroppe frembragte. Derefter lød et vildt Hurra fra Forsvarerne og et rasende Krigshyl fra Indianerne, medens Glimtene fra Skoven flammede med endnu større Raseri end før.

Men det havde været et haardt Slag for Rødhuderne, af de seks og tredive Krigere, der var udtagne blandt de tapreste, naaede kun fire ind i Skovens Skjul, og de var endda saa forbrændte

og kvæstede, at de aldrig kom til at kæmpe mere. Indianernes Tab havde allerede været meget stort, og denne ny Ulykke fik dem til at forandre deres Angrebsplan; thi Irokeserne var lige saa forsigtige, som de var tapre, og den Krigshøvding nød størst Anseelse, som vaagede mest nænsomt over sine Krigeres Liv.

Deres Ild sagtnedes efterhaanden, og til sidst døde den næsten ganske hen.

»Er det muligt, at de opgiver Angrebet!« udbrød Catinat glædedrukken. »Amos, jeg tror, du har frelst os.«

Men den erfarne Sorte Ørn rystede paa Hovedet. »En Ulv forlader snarere et halvgnavet Ben, end Irokeserne et saadant Bytte som dette.«

»Ja, men de har lidt store Tab.«

»Forholdsvis dog ikke saa store som vi. De har mistet et halvt Hundrede Stykker af tusinde, medens en Tredjedel af vore tre Snese er dræbte. Nej, nej, nu holder de Krigsraad, og vi vil snart høre fra dem igen. Dog kan det gerne vare nogle Timer, og hvis De vil lyde mit Raad, saa skulde De tage Dem en lille Søvn; thi jeg kan se paa deres Øjne, at De ikke er saa godt vænnet til at undvære den som jeg, og i Nat faar vist ingen af os Ro til at hvile.«

Catinat var ganske vist dødelig træt. Amos og Efraim havde allerede indhyllet sig i deres Tæpper og laa og sov ved Foden af Pæleværket.

Catinat løb op ad Trappen for at sige nogle faa trøstende Ord til den skælvende Adéle, derefter kastede han sig paa en Løjbænk og sank omtrent med det samme hen i en drømmeløs Søvn.

Da han til sidst vækkedes af en ny Geværsalve fra Skoven, stod Solen allerede lavt paa Himlen.

Han sprang op, greb sin Musket og styrtede ned ad Trappen.

Forsvarerne stod atter ved deres Skydeskaar, medens du Lhut, Borgherren og Amos Green hviskede ivrigt sammen.

Han kom forbi Onega og lagde Mærke til, at hun endnu sad bøjet over sin Søns Lig uden at have forandret Stilling, siden hun satte sig der for mange Timer siden.

»Hvad er der? Kommer de nu?« spurgte han.

»De har en eller anden Djævestreg for,« sagde du Lhut og stirrede paa skraa gennem Skydeskaaret. »De samler sig tæt ved det østlige Skovbryn, og dog kommer Skudene fra Syd. Det er ikke Indianernes Skik at storme fra aaben Mark; men hvis de har Mistanke om, at der kommer Hjælp fra Fortet, saa vover de det vist alligevel.«

»Skoven lige foran os vrimler af dem,« sagde Amos, »de har lige saa travlt som Bævere i en Skovsø.«

»Maaske vil de angribe fra denne Side og maskere Angrebet ved at fyre fra Flanken.«

»Ja, det antager jeg,« udbrød Borgherren; »Bring Reservekanonerne her op og alle Mændene undtagen fem til hver Side.«

Ordene havde næppe forladt hans Læber, før et øresønderrivende Hyl hørtes fra Skoven, og i samme Øjeblik for en Sky af Krigere ud fra den og stormede tværs over det aabne Bælte, hylende, springende og svingende deres Bøsser eller Økser i Luften.

Med deres malede Ansigter, der var oversmurt med enhver tænkelig Farve, deres flagrende Skalplokke, deres vildt fægtende Arme, aabentstaaende Mund og afskyelige Kropvridninger lignede de en

Flok Djævla, der lige var sluppen løs fra Helvede. Nogle af de forreste bar Kanoer imellem sig, og da de naaede Pæleværket, stillede de dem op derimod og klatrede op ad dem, som om det kunde være Stormstiger. Andre fyrede gennem Skydeskaarene paa saa nært Hold, at deres Bøsseløb berørte Forsvarernes, medens de behændigste af dem uden Hjælp sprang op paa det øverste af Pæleværket og derfra ned blandt Forsvarerne.

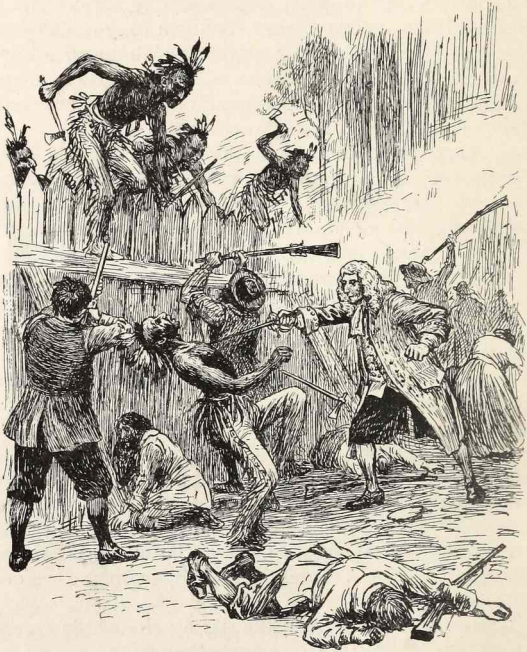
Kanadierne forsvarede sig imidlertid med Fortvivlelsens Mod; thi de vidste, at de ikke kunde vente nogen Naade af Fjenderne. De fyrede saa længe, de havde Tid til at lade, og derefter brugte de Musketterne som Køller og rettede rasende Slag mod ethvert Rødhoved, der viste sig over Pælene.

Inden for Pæleværket lød en djævelsk Larm. Franskmændenes Raab, de Vildes Hyl og de rædselsslagne Kvinders Jamren blandedes til et frygteligt Kor; men højt over det hele hørtes den gamle Borgherres gennemtrængende Stemme, idet han opmuntrede sine Mænd til at staa fast.

Med Kaarden i Haanden, bart Hoved, Parykken siddende skævt og al Anstand kastet til Side, viste den gamle Adelsmand dem paa denne Dag, hvorledes en fransk Soldat skulde kæmpe, og han samt Sorte Ørn, Amos Green, Catinat og Efraim Savage var hele Tiden de forreste blandt Forsvarerne.

Saa mandelig kæmpede de, og en saadan Overvægt havde Sværdet og Musketkolben over Øksen, at skønt der var kommen over halvtredsindstyve Irokeser over Palisaderne, saa havde de dog dræbt eller jaget dem tilbage næsten allesammen, da en ny Bølge pludselig skyllede ind over den sydlige Side, der var bleven berøvet sine Forsvarere.

Du Lhut saa øjeblikkelig, at Indelukket var tabt, og at kun een Ting nu kunde frelse Borgen.

Stormen paa Pæleværket.

»Hold Stand endnu et Øjeblik!« skreg han, og idet han styrtede hen til Malmkanonen slog han med sit Fyrstaal Gnister ned paa Fængkrudtet og

sendte Skudet lige ind i den tætteste Sværm af Rødhuderne.

Medens de et Øjeblik veg tilbage, stak han derefter en Naal ned i Fængrøret og drev den i med et Slag af sin Kolbe. Saa sprang han tværs over Gaarden og fornaglede Kanonen ovre i det andet Hjørne og var tilbage ved Døren, idet Resten af Besætningen blev trængt tilbage imod den ved Angribernes fornyede Fremstormen.

Kanadieren sprang ind og svingede de tunge Døre i, saa at de brækkede Benene paa den forreste Rødhud, som vilde følge efter dem. Saa fik de et Øjeblik Tid til at puste ud og holde Raad.

Men deres Stilling var fortvivlet.

Havde Rødhuderne kunnet bruge Kanonerne mod Døren, da vilde al yderligere Modstand have været forgæves; men du Lhuts Aandsnærværelse havde frelst dem fra den Fare. De to Kanoner paa Flodsiden og Kanoerne kunde Fjenden ikke tage, thi de beherskedes fra Borgens Vinduer.

Men deres Antal var sørgelig formindsket, og de, der var tilbage, var baade saarede og udasede. Nitten var naaet ind i Borgen; men en af dem havde faaet en Kugle i Livet og laa og jamrede sig i Forhallen, og en anden havde faaet sin Skulder kløvet af en Tomahawk og kunde ikke længer løfte sin Musket. Du Lhut, de la Noue og Catinat var uskadte, men Efraim havde faaet et Skud i Overarmen, og Amos blødte af et Hug i Ansigtet. Af de andre var ikke en eneste uskadt; men de havde dog ikke Tid til at tænke paa deres Saar; thi Faren var endnu overhængende, og de var fortabte, med mindre de skred til Handling.

Nogle faa Skud fra de barrikaderede Vinduer var tilstrækkelige til at rense Indelukket; thi det

laa ganske udsat for deres Skud, men paa den anden Side havde Fjenden nu Dækning bag Pæleværket, og fra dettes anden Side vedligeholdte de en rasende Ild mod Vinduerne.

En fem—seks af de belejrede besvarede Ilden, medens Førerne raadslog om, hvad der nu helst skulde gøres.

»Vi har fem og tyve Kvinder og fjorten Børn,« sagde Borgherren, »jeg er vis paa, at I er enig med mig i, mine Herrer, at vor første Pligt er mod dem. Nogle af jer har ligesom jeg mistet Sønner eller Brødre i Dag; lad os dog nu i det mindste frelse vore Hustruer og Søstre.«

»Ingen Irokeserkanoer er kommen op ad Flo- den,« sagde en af Kanadierne. »Hvis Kvinderne tager af Sted, naar det bliver mørkt, kan de nok naa op til Fortet.«

»Ved St. Anna,« udbrød du Lhut, »jeg synes, at det ogsaa vilde være godt, om vi kunde faa Mændene herfra; for jeg kan ikke indse, hvorledes Borgen skal kunne holdes til i Morgen.«

En samtykkende Mumlen lød fra de andre Kanadiere, men den gamle Adelsmand rystede bestemt paa sit Parykhoved.

»Tys, tys, hvad er dog dette for en Snak!« udbrød han, »skal vi maaske overgive Borgen St. Marie til den første den bedste Bande Indianere, der forsøger at angribe den. Nej, nej, mine Herrer, vi er endnu omtrent en Snes Stykker tilbage, og naar Besætningen hist oppe faar at høre, hvor haardt vi er i Knibe, og det vil den i Morgen tidlig senest, saa vil de sikkert sende os Undsætning.«

Du Lhut rystede med mørk Mine paa Hovedet.

»Bliver De i Borgen, vil jeg ikke forlade Dem,«

sagde han, »men alligevel er det en Skam at ofre saa mange modige Mænd for saa lidt.«

»Kanoerne kan knap rumme Kvinderne og Børnene,« sagde Theuriet. »Der er kun to større og fire smaa. Der er ikke Plads for en eneste Mand.«

»Det er det afgørende,« sagde Catinat. »Men hvem skal ro Baadene?«

»Det drejer sig kun om nogle faa Mil, og Strømmen er med, der er desuden ingen af vore Kvinder, som ikke forstaar at haandtere en Aare.«

— Irokeserne forholdt sig nu meget rolige, kun et enkelt Skud nu og da fra Træerne eller Pæleværket forraadte deres Tilstedeværelse. De havde lidt stort Tab og var nu i Færd med enten at samle deres døde eller holde Krigsraad.

Solen var gaaet ned bag Trætoppene, og Tummørket faldt paa.

Efter at have stillet Vagt ved hvert Vindue gik Førerne om til Bagsiden af Borgen, hvor Kanoerne laa ved Flodbredden. Der var intet Tegn til nogen Rødhuder Nord for dem.

»Vi er heldige,« sagde Amos, »Skyerne trækker sammen, og det bliver meget mørkt.«

»Ja, det er meget heldigt,« sagde du Lhut, »eftersom det kun er tre Dage siden, det var Fuldmaane. Det er mærkeligt, at Irokeserne ikke har afskaaret os fra Vandet, men deres Kanoer er vel gaaet mod Syd for at hente Forstærkning. I saa Fald kan de snart være her igen, og vi gør bedst i ikke at spille et eneste Øjeblik.«

»Om en Time maa det være mørkt nok til at bryde op.«

»Jeg tror, at der er Regn i de Skyer, og saa vil det blive endnu mørkere.«

Kvinderne og Børnene blev nu samlede, og hver

fik sin Plads i Baaden anvist. Fæsternes Koner, der var vant til at døje ondt og at se Faren under Øjne, var gennemgaaende rolige og fattede, kun nogle faa af de yngre klynkede lidt. En Kvinde er altid modigst, naar hun har et Barn, der drager Tankerne bort fra hende selv, og hver af de gifte Kvinder fik nu tildelt et Barn, som hun skulde passe paa, indtil de naaede Fortet.

Befalingen over dem alle blev tildelt Onega, Borgherrens Indianerhustru, der var lige saa forsigtig og erfaren som en af hendes Stammes Høvdinge.

»Det er ikke ret langt, Adéle,« sagde Catinat, idet hans Hustru klyngede sig til hans Arm. »Du husker jo, at vi hørte Aftenklokken derfra, da vi vandrede gennem Skoven. Det er kun et Par Mil eller tre dertil.«

»Ja, men jeg vil saa nødig forlade dig, Amory; vi har jo været sammen under alle vore Farer; aah, Amory, hvorfor skal vi da skilles nu?«

»Min elskede, du skal fortælle dem deroppe, hvorledes Sagerne staar her, og saa vil de bringe os Hjælp.«

»Lad de andre gøre det, saa bliver jeg her. Jeg skal nok gøre Nytte, Amory. Onega har lært mig at lade en Bøsse. Jeg skal ikke blive bange, det lover jeg dig, naar du blot vil lade mig blive.«

»Du maa ikke bede mig om det, Adéle. Det er umuligt, mit Barn. Jeg kan ikke lade dig blive. Det er ogsaa for min egen Skyld, jeg vil have det. Du ved ikke, hvilken Byrde der bliver lettet fra mit Hjerte, naar jeg ved dig i Sikkerhed. Og Du behøver slet ikke at være bange for mig. Vi kan let holde Borgen her til i Morgen, saa faar vi Hjælp fra Fortet, og saa vil vi mødes igen.«

Nu tav Adéle; men hun blev ved at klynge sig til hans Arm.

Imidlertid havde Skyerne trukket sig tættere og tættere sammen, og Mørket var faldet saa hastigt paa, at de næppe kunde se Glimtene fra Vandet lige foran dem.

Rødhuderne ude i Skoven og bag ved Pæleværket var rolige, naar undtages et enkelt Skud nu og da, men Hylene og Skrigene fra Fæsternes Hytter fortalte de belejrede, at de var ved at blive plyndrede af de vilde.

Pludselig begyndte et mørkerødt Skær at vise sig over et af Tagene.

»De har stukket dem i Brand,« raabte du Lhut. »Nu maa Kanoerne straks af Sted; thi Flo- den vil snart blive saa lys som den klare Dag. Ud i dem med jer! Der er ikke et Øjeblik at spille!«

Der blev ikke Tid til at tage Afsked, eet heftigt og ømt Kys, og Adéle blev revet bort fra sin Mand og kastet ud i den mindste Kano, som hun delte med Onega, to Børn og en ugift Pige. De andre styrtede ligeledes ud i Fartøjerne, og nogle faa Sekunder derefter var de stødt fra og forsvundne i Mørket.

Regnen var begyndt, den plaskede tungt paa Taget og stænkede Mændene i Øjnene, mens de stod og stirrede efter de forsvundne Baade.

»Gud ske Lov for Uvejret!« mumlede du Lhut; »det vil forhindre, at Hytterne blusser for snart op.«

Men han havde glemt, at selv om Tagene blev vaade, saa var det indre af Hytterne dog tørt som Tønder.

Han havde næppe udtalt, før en stor gul Flamme- tunge slikkede ud af et Vindue, derefter kom en

til og nok en, indtil det halve af Taget pludselig styrtede ned, og Hytten flammede som en Tjæretønde. Flammerne hvæsedde og spruttede i den nedstyrtende Regn, men de fik rigelig Næring inde fra og steg højere og højere, skinnede rødt paa Træerne, gjorde det lige saa lyst i Pæleværket og omkring Borgen som ved den klare Dag og lagde en lang Strækning af Floden blot for alles Øjne.

Et frygteligt Hyl inde fra Skoven forkyndte, at Rødhuderne havde set Kanoerne, der ogsaa endnu tydelig kunde ses fra Borgens Vinduer.

»De styrter igennem Skoven, de løber ned til Flodbredden,« raabte Catinat.

»De har nogle Kanoer dernede,« sagde du Lhut.

»Ja, men de maa forbi os!« raabte Borgherren. »Gaa ned til Kanonerne og se, om I ikke kan standse dem.«

De var næppe naaet ned til Kanonerne, før to store Kanoer, fyldt med Krigere skød ud fra Rørene tæt under Borgen; de styrede midt ud i Floden og begyndte med rasende Iver at ro efter Flygtningene.

»Jean, du er den bedste Skytte!« raabte Borgherren, »Spyt efter hende, naar hun passerer det store Fyrretræ. Lambert, tag du den anden Kanon, alle eders kæres Liv kan komme til at afhænge af jeres Skud.«

De to gamle, rynkede Artillerister sigtede ud ad deres Kanoner og ventede paa, at Kanoerne skulde komme lige ud for dem.

Ilden blussede højere og højere, og den brede Flod laa som en Flade mat Metal med de to mørke Linjer, som betegnede Kanoerne, der hurtig gled hen ad dens Midte. Den ene var omtrent halvfjerdsindstyve Alen foran den anden, men i hver

af dem sad Indianerne med bøjet Ryg og trak rasende paa Aarerne, medens deres Kammerater fra Bredderne med deres Hyl opmuntrede dem til ny Anstrengelser.

Flygtningene var allerede forsvundne bag Flo- dens nærmeste Krumning.

Da den første Kano kom lige ud for den nederste af de to Kanoner, gjorde Kanadieren Korsets Tegn over Fænghullet og fyrede.

Et Hurra, der hurtig fulgtes af et dybt Suk lød fra alle de hvide. Ladningen havde ramt Vand- fladen tæt ved Kanoen og havde kastet en saadan Vandmasse hen over den, at det et Øjeblik saa ud, som om den var sunket, men i næste Øjeblik var Vandet faldet tilbage, og Kanoen fløj uskadt videre, kun een af dens Roere tabte Aaren og faldt fremad med Hovedet paa sin Formands Ryg.

Den anden Kanonér sigtede paa den samme Kano, da den kom lige ud for ham, men i samme Øjeblik han rakte Luntten hen mod Fængkrudtet, kom en Kugle fløjtende fra Pæleværket og strakte ham død til Jorden.

»Dette her er et Arbejde, som jeg kender lidt til, Folkens,« raabte gamle Efraim, idet han pludselig sprang frem. »Men naar jeg skyder med en Kanon, holder jeg nok af at rette den selv. Giv mig en Haandsrækning med en Haandspage og ret hende lige mod Øen. Saa — en lille Kende lavere! Nu har vi dem!« Han satte Luntten til og fyrede.

Det var et smukt Skud.

Hele Ladningen ramte Kanoen tre Alen agter for Boven og smadrede den som en Æggeskal.

Før Røgen var trukket bort, var den sunket, og den anden Kano var standset for at opsamle nogle af de saarede. De andre, der følte sig lige

saa godt hjemme i Vandet som i Skoven, svømmede allerede ind mod Kysten.

»Hurtig! hurtig!« raabte Borgherren. »Lad Kanonen, vi kan endnu naa at faa Ram til den anden!«

Men det naaede sig ikke. Længe før Kanonen blev ladt, havde Irokeserne opsamlet deres saarede og roede igen med rasende Iver op ad Floden.

I det samme døde Ilden pludselig hen i de brændende Hytter, og Regnen og Mørket indhylede dem.

»Min Gud!« raabte Catinat helt ude af sig selv, »de bliver taget! Lad os tage en Baad og sætte efter dem. Kom, kom! der er ikke et Øjeblik at spille!«

»De gaar for vidt i Deres Iver!« sagde Borgherren koldt; »jeg har ikke i Sinde at forlade min Post saaledes.«

»Aah, hvad har den dog at sige! Kun Træ og Sten, som kan opføres igen. Men at tænke paa, at Kvinderne kan falde i Hænderne paa disse Djævre! Aah, jeg bliver vanvittig! Kom, kom! For Guds Skyld kom dog!«

Hans Ansigt var dødblegt, og han ravede om med de knyttede Hænder rakt i Vejret.

»Jeg tror ikke, de vil blive taget,« sagde du Lhut og lagde Haanden beroligende paa hans Skulder. »Frygt ikke! De har et godt Forspring, og Kvinderne ror lige saa godt som Mændene. Desuden var Irokesernes Kano overladet fra Begyndelsen, og nu har den oven i Købet faaet de saarede med. Men i hvert Fald er det umuligt at forfølge dem; for vi har ingen Baad.«

Catinat vilde til at svare ham, da i det samme Borgens store Indgangsdør splintredes med et højt

Brag og en Strøm af hylende Rødhuder væltede ind i Forhallen.

SYVENDE KAPITEL.

Slutning.

Hvad der var sket er let at forklare.

Vagten ved de forreste Vinduer havde ikke kunnet udholde at staa rolig paa deres Post og vente, medens deres Hustruers og Børns Skæbne blev afgjort paa den anden Side af Borgen. Alt var roligt i Pæleværket, og det lod til, at Indianerne var lige saa optagne som Kanadierne af, hvad der foregik paa Floden. Een efter een var Mændene derfor listet fra deres Post og havde forsamlet sig ved de bageste Skydeskaar for at se paa, hvad der foregik.

Men de vilde havde i deres Spidse en Mand, der var lige saa snu og snarraadig som selve Sorte Ørn.

Den flamske Bastard havde vogtet paa Borgen fra Pæleværket ligesom en Hund vogter paa et Rottehul, og han havde straks opdaget, at Forsvarerne havde forladt deres Post. Med en Snes Rødhuder til Hjælp slæbte han uden at blive set eller anraabt en stor Træstamme hen til Borgens Dør og stødte den med en saadan Voldsomhed imod denne, at den sprang af sine Hængsler, og Tværstængerne, som spærrede den, brækkedes.

De belejrede anede slet ikke Uraad, før de

hørte Braget af den knuste Dør og Skrigene fra de to Skildvagter nede i Forhallen, der var bleven grebne og skalperede.

Hele Borgens nederste Stokværk var nu i Rødhudernes Hænder, og det var kun en sørgelig lille Skare, som skulde forsvare det sidste Punkt, til hvilket de kunde trække sig tilbage. Der var ikke flere end otte tilbage, nemlig Borgherren, du Lhut, de to Amerikanere, Catinat, Hushovmesteren Theuriet og to af Fæsterne.

Saarede, overanstrengte og sværtede af Krudtrøgen, var de dog endnu fyldte med Fortvivlelsens Mod; thi de vidste, at det vilde være langt bedre at dø i Kampen end at falde i Fjendernes Hænder. Den store Stentrappe gik fra Køkkenet op til den store Midtersal, og en Dør, som forneden var bleven barrikaderet med to tykke Madrasser, beherskede hele Trappen.

Hæse, hviskende Stemmer, og Lyden af Haner, der blev spændt, forkyndte de belejrede, at Irokerne belavede sig paa at storme.

»Sæt Lygten ved Døren,« sagde du Lhut, »saa at den kan lyse ned over Trappen. Der er kun Plads for tre af os, men I andre kan lade og række os Bøsserne. Monsieur Green, vil De knæle ned ved Siden af mig, og De med Jean Duval. Hvis en af os bliver ramt, maa en anden straks tage hans Plads. Vær saa parat, for nu kommer de!«

Idet han talte, kom der en skingrende Fløjten nedefra, og i eet Øjeblik fyldtes Trappen af fremstormende røde Skikkelser og bølgende Vaaben:

»Bum! bum! bum!« knaldede tre Bøsser, og derefter atter og atter: »bum! bum! bum!«

Røgen blev saa tæt i det lavloftede Værelse, at de knap kunde se at række Bøsserne til de ivrige

Hænder, der greb efter dem. Men ingen af Irokeserne var naaet op til Barrikaden, og der hørtes ikke længer nogen Trampen af deres Fødder paa Trappen; men kun en vred Snerren og en jamrende Stønnen forneden.

Skytterne foroven var uskadte; men de holdt op at skyde og ventede paa, at Røgen skulde drive bort.

Da dette var sket, saa de, hvor dræbende deres Skud havde været paa den korte Afstand.

Kun ni Skud var bleven løsnede, og syv Indianere laa strøede i alle Stillinger paa Stentrappen. De fem af dem laa ubevægelige og kun to forsøgte at kravle tilbage til deres Venner.

Du Lhut og Jean hævede deres Bøsser og skød, og de to saarede laa stille.

»Ved St. Anna!« sagde den gamle Pioner, idet han stødte den næste Kugle ned, »faar de vore Skalpe, saa bliver det til en høj Pris. Over hundrede Indianerkærlinger vil hyle i deres Landsbyer, naar de hører om denne Dags Kamp.«

»Ja, de vil ikke glemme St. Maries Velkomst,« sagde den gamle Adelsmand.

Kortene laa endnu paa Bordet i samme Stilling, som da de havde forladt dem om Morgen; men der var noget, som dog interesserede dem endnu mere; thi Frokosten var heller ikke taget bort, og de havde nu kæmpet hele Dagen uden at faa vaadt eller tørt. Naturen krævede sin Ret, og de sultne Mænd styrtede sig graadig over Brødet, Skinken og Fuglevildtet. Paa Buffeten stod en fire — fem Flasker Vin, hvis Indhold ogsaa kom godt tilpas i deres fortørrede Halse.

Skiftevis stod der dog tre Mand paa Vagt i Døren; thi de vilde ikke anden Gang lade sig over-

liste. De vildes Hyl og Skrig lød op til dem, som om alle Skovens Ulve var bleven lukkede inde i det nederste Stokværk, men paa Trappen saas ikke andre end de syv ubevægelige Skikkelser.

»De vil ikke tiere prøve paa at storme,« sagde du Lhut, »vi har givet dem for drøj en Lektion.«

»Saa sætter de vel Ild paa Borgen?«

»Det vil de faa ondt ved,« sagde Hushovmesteren, »den er bygget af Sten, og her findes kun nogle ganske enkelte Træbjælker —«

»Hys,« afbrød Amos Green ham og løftede Haanden.

Hylene var døde hen, og de hørte de dumpe Slag af en Kølle paa Træ.

»Hvad kan det være?«

»Nogle ny Djævlestreger, naturligvis.«

»Det gør mig ondt, mine Herrer,« sagde Borgherren i sin sædvanlige høflige Tone, »men det er min Tro, at de har taget ved Lære af vor unge Ven her. Det er vist Bunden af Krudttønderne, de slaar ud derovre i Forraadshuset.«

Men Sorte Ørn rystede paa Hovedet.

»Det ligner slet ikke Rødhuderne at spille Krudtet paa den Maade,« sagde han; »dertil holder de det altfor dyrebart. Ah, hør nu!«

Hylene og Skrigene var begyndt igen, men de lød nu mere vilde og vanvittige end før, og de blandedes med Sang og Latter.

»Ej, det er Brændevinsfadene, de har slaaet op,« udbrød du Lhut. »De var forrykte nok før; men nu vil de blive til Ærkedjævla.«

Medens han talte, kom der en Række ny, vilde Hyl, og højt over dem lød en Røst, der bad om Naade.

Med Rædsel i deres Øjne saa de overlevende

til hinanden. En afskyelig Stank af brændt Kød steg op nede fra, og hine gyselige Skrig om Naade vedblev. Saa døde de efterhaanden hen, og det blev stille.

»Hvem var det?« hviskede Catinat, hvis Blod ligesom isnede i hans Aarer.

»Jeg antager, det var Jean Corbeil.«

»Gud være hans Sjæl naadig. Nu er hans Pinsler forbi. Gid vi havde lige saa god Fred som han! Ah, skyd ham! skyd!«

En Mand var pludselig sprungen hen til Foden af Trappen og havde svinget med Armen, som om han slængte noget op til dem.

Det var den flamske Bastard.

Amos Greens Musket knaldede, men Mestitsen var sprungen tilbage igen lige saa hurtig, som han var kommen.

Der var noget, som faldt ned imellem dem og rullede hen over Gulvet i Lampelyset.

»Ned! — ned! det er en Bombe!« raabte Catinat.

Men det var bleven liggende ved du Lhuts Fødder, og han havde tydelig set det. Han tog et Klæde fra Bordet og lagde over det.

»Det er ingen Bombe,« sagde han rolig, »og det var Jean Corbeil, som døde.« —

I fire Timer vedblev den vilde Larm at lyde op til dem fra Forraadshuset, og Lugten fra de aabnede Brændevinstønder fyldte Luften.

Mere end een Gang kom Rødhuderne op at trættes og sloges indbyrdes, og det kunde næsten lade, som om de havde glemt Fjenderne foroven; men de belejrede erfarede snart, at det vilde være skæbnesvangert for dem at stole herpaa. Da Hus-hovmesteren passerede mellem et Skydeskaar og et

Lys, blev han øjeblikkelig dræbt af en Kugle fra Pæleværket, og det var paa et hængende Haar gaaet Borgherren og Amos ligesaa.

Derfor maatte de spærre alle Vinduerne med Undtagelse af det, der vendte ud imod Floden. Dette var ikke truet, og da Dagen begyndte at gry, stillede den ene efter den anden sig ved det og stirrede op ad Floden efter den længselsfuldt ventede Hjælp.

Langsamt kom Lyset glidende frem fra Østen. Over Skovlandet laa en tynd, graa Taage, over hvilken enkelte af de høje Egetoppe ragede frem som Smaaøer. Men alt som Lyset tiltog, splittedes Taagen i mindre og mindre Flager, der langsomt drev bort, indtil Solen til sidst med sin fulde Glans straaede paa det brogede Efteraarsløv og den brede, blaa Flod, der vandt sig ud og ind mod Nord.

Medens Catinat stod ved Vinduet og stirrede i denne Retning og indaandede den friske Skovluft, faldt hans Blik pludselig paa en sort Prik, der viste sig højt oppe paa Floden.

»Nu kommer der en Kano her nedad!« raabte han.

Øjeblikkelig sprang de alle hen til Aabningen; men du Lhut for efter dem og trak dem tilbage imod Døren.

»Ønsker I at dø før Tiden?« raabte han.

»Nej, nej,« sagde Efraim, der forstod hans Fagter, om ikke hans Ord; »vi maa efterlade en Vagt paa Dækket. Amos, læg dig her med mig og vær parat, hvis de viser sig.«

De to Amerikanere og den gamle Pioner holdt Vagt ved Barrikaden, medens de andre stirrede ud efter den kommende Baad.

Straks efter udstødte den eneste tilbageblevne Fæster et dybt Suk.

»Det er en Irokeser Kano!« udbrød han.

»Umuligt!«

»Ak, jo, deres Naade, og det er den samme, som passerede os sidste Nat.«

»Ah, saa er Kvinderne sluppen fra dem.«

»Det haaber jeg. Men ak, Seigneur, jeg er bange for, at der er flere i Kanoen nu, end da den passerede os.«

Den lille Flok ventede i aandeløs Spænding, medens Kanoen i stor Hast gled ned ad Floden, saa Vandet skummede foran dens Bov.

De kunde se, at der var mange Folk i den; men de huskede paa, at den anden Baads saarede var om Bord i den. Da den endelig var kommen lige ud for Fortet, svingede den rundt, og Roerne rejste deres Aarer og udstødte et skurrende, spot-tende Hyl.

Da Forenden af Baaden blev drejet om imod dem, saa de, at der sad to Kvinder i den, og de kunde ikke tage fejl af det yndige, blege Ansigt og den mørke, stolte Skikkelse.

Den ene var Adéle og den anden Onega.

Charles de la Noue var en haard Mand med stor Selvbeherskelse; men nu undslap der ham dog en Støn og en bitter Forbandelse, da han saa sin indianske Hustru som Fange hos sine Landsmænd, af hvem hun ikke kunde vente nogen Barmhertighed.

Selv nu fik hans gammeldags Høflighed mod hans Gæst ham dog til at vende sig mod Catinat for at udtale nogle medfølende Ord, men i det samme hørtes et Smæk, Vinduet formørkedes, og den unge Soldat var forsvundet.

Uden at sige et Ord havde han kastet den Rebstige ud, der for en Sikkerheds Skyld var fastgjort med den ene Ende til Vindueskarmen, og var nu ved at klavre ned ad den i stor Hast.

Saa snart hans Fødder naaede Jorden, gjorde han Tegn til de andre, at de skulde trække Stigen op igen, og derefter styrtede han sig i Vandet og svømmede hen imod Kanoen.

Uden Vaaben og uden Plan havde han kun den ene Tanke, at hans Plads var ved hans Hustrus Side i Nødens Time. Skæbnen skulde bringe ham det samme, som den bragte hende, og han tilsvor sig selv, idet han med stærke Arme kløvede sig Vej gennem Floden, at enten det saa blev Liv eller Død, saa vilde de dele det sammen.

Et Minut senere saa de belejrede, der var bleven hæse af at skrigte til ham, at han skulde vende om, hvorledes han blev trukket om Bord i Irokeser-Kanoen, som derefter øjeblikkelig blev vendt og gik videre op ad Floden.

»Min Gud!« raabte Amos hæst, »de har taget ham, han er fortabt!«

»Jeg har set mange mærkelige Ting i de sidste fyrretyve Aar; men aldrig noget som dette!« raabte Sorte Ørn.

Borgherren tog en Pris Tobak af sin Guld-daase og slog de faa spildte Korn bort fra sit Kalvekros med sit Kniplingslømmetørklæde.

»Monsieur Catinat har handlet som en ægte fransk Adelsmand,« sagde han, »kunde jeg svømme nu som for tredive Aar siden, saa vilde jeg være ved hans Side.«

Du Lhut saa sig om og rystede paa Hovedet.
»Nu er vi kun seks,« sagde han. »Jeg er bange,

de har et eller andet Djævelskab for, siden de er saa stille.«

»Nu forlader de Borgen!« raabte Fæsteren, der stod og kiggede ud ad et af Sidevinduerne. »Hvad kan det betyde! Hellige Jomfru, er det muligt, at vi er frelste? Se, hvor de stormer gennem Pæleværket; de løber ned efter Kanoen. Nu vinker de med Armene og peger!«

»Der er den Djægle-Bastards graa Hat,« sagde Efraim. »Hvis det ikke var at spille Krudt og Bly, saa vilde jeg prøve et Skud efter ham.«

»Jeg har før truffet Prikken paa saa lang en Afstand,« sagde Amos, idet han stak sin lange, brune Bøsse igennem det smalleste Skydeskaar. »Jeg giver gerne et helt Aars Fortjeneste for at ramme den Usling.«

»Det er fyrretyve Skridt længere end min Muskets række,« bemærkede du Lhut; men jeg har før set Englændere skyde meget langt med disse lange Bøsser.«

Amos tog omhyggeligt Sigte og fyrede.

Et Jubelraab lød fra den lille Flok hvide: Den flamske Bastard var falden. Men i det næste Øjeblik var han igen paa Benene og truede med knyttede Hænder mod Vinduet.

»Forbandet!« raabte Amos bittert paa Engelsk, »jeg har ramt ham med en død Kugle. Jeg kunde lige saa godt have skudt paa ham med en Hyldebøsse.«

»Band ikke, Amos,« sagde Efraim, »men prøv det igen med en lille Kende mere Krudt, hvis Bøssen kan døje det.«

Skytten tog halvanden Maal Krudt og udvalgte en glat rund Kugle fra sin Pung; men da han

igen vilde sigte, var baade Bastarden og hans Krigere forsvundne. — —

Ude paa Floden gled Kanoen, der havde Fangerne om Bord, videre mod Syd saa hurtigt, som tyve Aarer kunde fremdrive den; men det var ogsaa de eneste Fjender, der var at se. De andre var forsvundne, som om de havde været en ond Drøm. Ligene af de dræbte laa strøede inden for Pæleværket, og udenfor ragede Hytternes sværtede Mure i Vejret; men den tavse Skov laa badet i Sollyset saa stille og fredelig, som om den aldrig havde set en Rødhud inden for sine Enemærker.

»Paa min Ære, jeg tror, de er stukket af,« udbrød Borgherren.

»Lad os være paa vor Post, det er maaske en Krigslist,« sagde du Lhut. »Hvorfor skulde de flygte for seks Mænd, naar de har besejret tredindstyve?«

Men Fæsteren, der havde kigget ud af det andet Vindue, kastede sig nu paa Knæ med opløftede Hænder og det krudtsværtede Ansigt vendt op mod Himlen, medens han fremstammede Bønner og Taksigelser.

Hans fem Kammerater styrtede tværs over Værelset og brød ud i et Jubelskrig.

Den øvre Del af Floden var bedækket med en hel Flotille af Kanoer, fra hvilke det lynede og blinkede, idet Solstraalerne kastedes tilbage fra Besætningens Bøsseløb og Uniformer, og snart kom de saa nær, at de kunde skelne Huronernes og Algonkinernes brogede Bannere.

Baadene udfyldte hele Flodens Brede, og blev større for hvert Øjeblik, der gik, medens Irokesernes Kano nu kun var en lille sort Prik, der snart gik ud i eet med Trærnes Skygger.

I næste Øjeblik var de belejrede nede ved Flodbredden og svingede med Huerne i Luften, medens den første af deres Befrieres Baade allerede skurede mod Breddens Smaasten.

I dens Forende sad en lille vissen Mand med en stor brun Paryk og en Kaarde med et forgyldt Fæste over Knæerne.

Han sprang ud, saa snart Kølen rørte ved Bunden, vadede gennem det flade Vand, styrtede hen mod Borgherren og faldt i hans Arme.

»Min kære Charles!« raabte han, »du har holdt din Borg som en Helt. Hvad — er I ikke flere end seks! Ej, det har nok været en blodig Leg!«

»Jeg vidste nok, at du ikke vilde forlade en Kammerat, Chambly. Vi har holdt Borgen; men vort Tab har været frygteligt. Min Søn er falden, og min Hustru er Fange i den Irokeser-Kano, I saa foran jer.«

Fortet St. Louis's Kommandant trykkede sin Vens Haand i tavs Medfølelse.

»De andre ankom alle i god Behold,« sagde han til sidst. »Kun den ene blev taget, blot fordi en Aare brækkedes. Tre blev druknede og to blev taget til Fange. Den ene af dem var Madame, og den anden var, saa vidt jeg kunde forstaa, en fransk Dame.«

»Ja, og de har ogsaa taget hendes Mand.«

»De arme Stakler. Naa — men er I ikke for medtagne til at forene jer med os, saa vil vi sætte efter dem uden at spille et eneste Øjeblik. Ti af mine Mænd kan blive tilbage og passe paa Borgen, og saa kan I tage deres Kano. Nu vel — spring saa i Baaden og fremad; thi det gælder Liv eller Død!«

* * *

Irokeserne havde ikke behandlet Catinat haardt, da de trak ham fra Vandet op i Kanoen. Saa ubegribeligt var det dem, at en Mand frivillig forlod et trygt Sted for at give sig i deres Vold, at de kun kunde tilskrive det Sindssyge, en Sygdom, der altid vækker Ærbødighed og Respekt blandt Indianerne.

De bandt ikke engang hans Hænder; thi hvorfor skulde han prøve at flygte, naar han var kommen af egen fri Vilje.

To Krigere lod deres Hænder glide ned over ham for at forvisse sig om, at han var vaabenløs, og derefter blev han kastet ned mellem de to Kvinder, medens Kanoen for ind mod Bredden, for at de kunde meddele de andre, at Soldaterne fra St. Louis var paa Vej op ad Floden. Derefter styrede den ud igen og roedes hastig midt op ad Floden.

Adéle var dødbleg, og da hendes Mand lagde sin Haand paa hendes, følte han, at den var kold som Marmor.

»Min elskede,« hviskede han, »sig mig, at du har det godt — at du er uskadt.«

»Oh, Amory, hvorfor kom du — hvorfor kom du dog? Jeg synes, at jeg kunde have baaret alt; men jeg kan ikke taale, at de gør dig Fortræd.«

»Hvorledes kunde jeg blive rolig der, naar jeg vidste, at du var i deres Hænder. Jeg vilde have mistet Forstanden.«

»Aah, det var min eneste Trøst at vide dig i Sikkerhed.«

»Nej, nej, vi har gennemgaaet saa meget sammen, at vi ikke kan skilles nu. Hvad er Døden, Adéle, hvorfor skulde vi frygte den?«

»Jeg frygter den ikke.«

»Jeg heller ikke. Alt sker, som Gud vil, og

hvad han vil, baader os bedst. Lever vi, da er vi fælles om disse Minder, og dør vi, da gaar vi Haand i Haand ind til et bedre Liv. Fat Mod, min elskede, alt skal nok blive godt.«

»Sig mig, Monsieur,« sagde Onega, »lever min Husbond endnu?«

»Ja, han lever og er uskadt.«

»Det er godt. Han er en stor Høvding, og jeg har aldrig fortrudt, og gør det heller ikke nu, at jeg har ægtet en, der ikke var af mit Folk. Men ak, min Ven! Hvem skal give mig min Søn tilbage? Han var som et ungt Birkeskud: saa rank, saa skøn og saa stærk! Hvem kunde løbe eller springe eller svømme om Kap med ham? Før Solen atter staar op, vil vi lide Døden, og derover glæder jeg mig; thi saa skal jeg atter faa min Søn at se!«

Irokeserne havde roet med stor Hast, indtil der var over to Mil mellem dem og St. Marie. Saa lod de Kanoen løbe ind i en lille Vig paa deres egen Side af Floden og sprang ud, medtagende deres Fanger.

Otte Mand bar Kanoen paa deres Skuldre et Stykke ind i Skoven, hvor de lagde den mellem to omstyrtede Træer og skjulte den med Kviste og Blade.

Efter en kort Raadslagning vandrede de derpaa i Gaaserad gennem Skoven med Fangerne i Midten. Der var femten Krigere i alt, otte foran og syv bagved, alle bevæbnede med Musketter og saa rapfodede som Hjorte, saa der kunde ikke være Tale om at flygte. De maatte følge Trop og med Taalmodighed vente paa, hvad der skulde times dem.

Hele Dagen fortsatte de deres triste Vandring over Sumpstrækninger, langs Søernes Bredder og

gennem tætte, tavse Skove. Onega var lige saa udholdende som Indianerne; men Adéle blev ømfodet og træt før Aften.

Det var derfor en Lettelse for Catinat, da han pludselig fik Øje paa Skæret fra mange Baal mellem Træstammerne, og de straks efter kom til en Indianerlejr, hvori de fleste af de Krigere, der var bleven drevne bort fra St. Marie, befandt sig, tilligemed en Mængde Indianerkvinder, der var brudt op fra deres Landsbyer for at være i Nærheden af Krigerne.

En stor Mængde Wigwams var bleven rejst i en Rundkreds, og foran hver af dem brændte der Smaabaal, over hvilke Aftensmaden blev kogt i Kedler, der hang ned fra tykke Stokke, som var sat sammen tre og tre.

Midt i Rundkredsen brændte et vældigt Baal, der var lavet af Kvas, som var lagt i en Cirkel, hvis Aabning var tolv Fod i Diameter. Midt i Aabningen stod en Pæl, og til den var bunden en ubestemmelig Ting, der var oversmurt med rødt og sort.

Catinat traadte hurtigt frem foran Adéle, for at hun ikke skulde se det afskyelige Syn; men det var for sent. Hun gyste og trak Vejret hastigt mellem de blege Læber, men ingen Lyd undslap hende.

»De har altsaa allerede begyndt,« sagde Onega roligt. »Nu vel, saa vil Turen snart komme til os, og vi skal vise dem, at vi forstaar, hvorledes man bør dø.«

»De har ikke mishandlet os endnu,« sagde Catinat; »maaske vil de skaane os for at udveksle os eller skaffe sig Løsepenge.«

Indianerkvinden rystede paa Hovedet.

»Bedrag ikke Dem selv med sligt Haab,« sagde hun. »Naar de er saa skikkelige, som de har været mod Dem, saa er det altid Tegn paa, at De skal gemmes til Pinsel. Deres Viv vil blive gift med en af deres Høvdinger; men De og jeg maa dø, for De er Kriger, og jeg er for gammel til at blive gift.«

Gift med en Irokeser! Disse skrækkelige Ord sammenknugede deres Hjerter med en Rædsel, som var langt frygteligere end Dødsrædslen.

Catinat lod Hovedet synke ned paa Brystet, han vaklede og vilde være falden om, hvis ikke Adéle havde grebet ham i Armene.

»Frygt ikke, kære Amory,« hviskede hun. »Andre Ting kan hænde, men ikke denne, for jeg sværger dig til, at jeg ikke vil overleve dig. Enten det nu er Synd eller ej, saa vil jeg søge Døden selv, hvis den ikke kommer til mig.«

Catinat saa ned til det blide Ansigt, der nu udtrykte en urokkelig Beslutning. Han vidste, at det vilde ske, som hun sagde, og at hun aldrig vilde skilles fra ham, hvad der saa end maatte komme.

Da de nærmede sig Lejren, kom baade Kvinderne og Krigerne styrtende ud imod dem, og de vandrede gennem en dobbelt Række gyselige Ansigter, der vrængede og hylede ad dem, idet de passerede dem.

Deres Bevogtere førte dem hen til en Hytte, der stod for sig selv. Der fandtes nogle Fiskenet og et Par Græskar i det ene Hjørne, ellers var den tom.

»Høvdingerne vil snart komme og bestemme, hvad der skal gøres ved os,« sagde Onega, »og saa

skal I se, at jeg faar Ret; thi jeg kender mit Folks Skikke.«

Et Øjeblik efter traadte en gammel Krigerhøvding, ledsaget af to yngre, samt af den skæggede Mestits, der havde ledet Angrebet paa Borgen St. Marie, hen til Hyttens Dør, kiggede ind paa Fangerne og vekslede nogle Ord i Irokesernes Sprog. De repræsenterede hver sin Familie i den store Stamme, hvilket kunde ses af de Tegn, de bar, og som forestillede en Falk, en Ulv, en Bjørn og en Slange.

Bastarden røg paa en Lerpibe; men dog var det ham, der talte mest. Han søgte øjensynlig at overtale den ene af de yngre Høvdinge til et eller andet, og det lod til, at det ogsaa til sidst lykkedes ham. Derpaa sagde den gamle Høvding nogle faa strenge Ord, og dermed var Sagen afgjort.

»Og du, din gamle Pulverheks,« sagde Bastarden paa Fransk til Onega; »du skal nok i Nat erfare, hvad det koster at forene sig med sit Folks Fjender.«

»Din Køter af en Bastard,« svarede den frygtløse gamle Kvinde, »du skulde tage den Hat af dit Hoved, naar du taler til en, i hvis Aarer Onondagaernes bedste Blod flyder. Kalder du dig en Kriger? Du, som i Spidsen for tusinde Krigere ikke kunde bane dig Vej ind i et ringe Hus, der kun blev forsvaret af nogle faa Fæstere. Det er intet Under, at din Faders Folk har jaget dig fra sig. Gaa tilbage og giv dig til at lave Perlesmykker eller lege med Blommesten; thi en skøn Dag kunde du jo i Skoven møde en Mand, og saa vilde du bringe Vanære over den Stamme, der har taget sig af dig!«

Bastardens onde Ansigt blev blygraat, da han

hørte disse haanende Ord, som Fangen fremhvæsed. Han traadte hen til hende, greb fat i hendes Haand og stak hendes Pegefinger ned i Pibehovedets Ild. Hun gjorde ingen Bevægelse for at trække Haanden til sig, men blev i et Par Minutter siddende med fuldstændig roligt Ansigt og stirrede ud gennem den aabne Dør paa Solnedgangen og Indianerne.

Han havde betragtet hende skarpt i Haab om at høre hende skrige, men til sidst slængte han hendes Haand fra sig og gik bort fra Hytten.

Hun stak sin forkullede Finger ind paa Barmen og lo.

»Den Pjalt,» raabte hun, »han forstaar ikke engang at pine. Jeg skulde nok have faaet et Skrig af ham, det er jeg vis paa. Men hvorfor bliver I saa bleg, Monsieur!«

»Aah, det var Synet af denne djævelske Gerning. Ak, var vi blot stillet Ansigt til Ansigt, jeg med mit Sværd og han med hvilket Vaaben, han vilde vælge, ved Gud! han skulde komme til at bøde for det med sit Hjerteblood.«

Indianerkvinden syntes meget overrasket.

»Det forekommer mig meget mærkeligt,« sagde hun, »at De tænker paa, hvad der times mig, da De dog selv er i den samme Klemme. Men vor Skæbne vil blive, som jeg sagde.«

»Ah!«

»De og jeg skal dø ved Marterpælen; men hun der skal skænkes til den Køter, som nys forlod os!«

»Adéle! Adéle! Hvad skal jeg dog gøre!« Han rev sig i Haaret i hjælpeløs Fortvivlelse.

»O, fortvivl kun ikke, Amory; mit Mod skal ikke svigte mig. Hvad behøver vi at bryde os om Døden, naar den forener os?«

»Den yngste Høvding bad for Dem og sagde, at den store Aand havde slaaet Dem med Vanvid, hvilket kunde ses deraf, at De var svømmet ud til Kanoen, og at der vilde falde Ulykke over Stammen, hvis De blev ført til Marterpælen. Men Bastarden sagde, at blandt de blege Ansigter lignede Kærlighed ofte Vanvid, og at det alene var den, der havde besat Dem. Derfor blev de enige om, at De skulde dø, og at hun skulde føres til hans Wigwam, efterdi det var ham, der havde haft Anførselen. Men hvad mig angaar, da var de saare rasende paa mig, og derfor skal jeg ogsaa dø for Fyrresplinterne.«

Catinat hviskede en Bøn om, at han maatte dø som Kriger og Adelsmand.

»Hvornaar skal det ske?« spurgte han.

»Nu — straks, de er gaaet hen for at træffe deres Forberedelser; men I faar Tid nok til jert Forehavende, thi jeg skal dø først!«

»Amory, Amory! kan vi ikke dø sammen nu?« udbrød Adéle og slyngede Armene om sin Ægte-mand. »Er det en Synd, saa er det sikkerlig af den Slags, som kan tilgives os. Lad os gaa, min elskede, lad os forlade disse skrækkelige Folk og denne grusomme Verden og drage derhen, hvor vi kan finde Fred.«

Indianerkvindens Øjne funkede af Tilfredshed.

»Du har talt vel, hvide Lilje,« sagde hun. »Hvorfor skulde du vente, indtil det behager dem at plukke dig. Se, Skæret af deres Baal gløder alt paa Træstammerne, og du kan høre Hylene af dem, som tørster efter dit Blød. Dør I for eders egen Haand, vil de blive narret for en stor Glæde, og deres Høvding vil miste sin Brud. I vil altsaa, naar det kommer til Stykket, blive de sejrende, og

de vil blive de overvundne. Du har talt rigtigt, hvide Lilje, — den Vej bør I gaa!»

»Ja, men hvorledes?»

Onega skottede skarpt hen til de to Krigere, der stod som Skildvagter ved Hyttens Dør. De havde vendt sig fra dem for at se paa de gyselige Forberedelser, som var i fuld Gang.

Saa greb hun ind i sin løse Klædnings dybe Folder og trak en lille Pistol frem med to Løb og dobbelt Aftrækker. Den saa nærmest ud som et Stykke Legetøj, men var overordentlig smukt og fint forarbejdet. Den var lavet i Paris, og Borgherren havde paa sit sidste Besøg i Quebec købt den for dens Skønheds Skyld; men den var maaske ogsaa brugelig, i alt Fald var begge dens Løb ladede.

»Jeg havde ellers haft i Sinde at bruge den mod mig selv,« sagde hun, idet hun lod den glide ned i Catinats Haand. »Men nu er det min Hensigt at vise dem, at jeg kan dø, og at jeg er værdig til at have deres Høvdingers Blod i mine Aarer. Tag den, thi jeg sværger, at jeg ikke vil bruge den selv, med mindre det skulde være til at sende begge Kuglerne i Bastardens Hjerte.«

En Glædesrødme overgød Catinats Ansigt, da hans Fingre lukkede sig om Pistolen. Her var da endelig en Nøgle, som kunde lukke Fredens Porte op. Adéle lagde sin Kind mod hans Skulder og lo af Fryd.

»Du vil tilgive mig, min elskede,« hviskede han.

»Tilgive dig! Jeg velsigner dig og elsker dig af hele mit Hjerte og min Sjæl. Omfavn mig, min elskede, og fremsig en Bøn, før du gør det.«

De var sunket paa Knæ sammen, da tre Kri-

gere traadte ind i Hytten og sagde nogle faa barske Ord til deres Landsmandinde.

Hun rejste sig med et Smil.

»De venter paa mig,« sagde hun. »Du skal faa at se, hvide Lilje, og I ogsaa, Monsieur, hvor godt jeg ved, hvad jeg skylder min Stilling. Farvel, og glem ikke Onega.«

Hun smilede atter og vandrede fra Hytten midt imellem Krigerne med hurtige og faste Skridt som en Dronning, der træder frem til sin Trone.

»Nu, Amory,« hviskede Adèle, idet hun lukkede sine Øjne og trykkede sig tættere ind til ham.

Han løftede Pistolen, men med et hastigt Aandedræt lod han den i det samme falde og knælede ned, idet han stirrede hen mod et Træ, der stod lige overfor Hyttens aabne Dør.

Det var et meget gammelt og knudret Bøgetræ; dets Bark hang i Laser og var bevokset med langt Mos og Lav.

Omtrent ti Fod over Jorden tvedelte Stammen sig, og i den Gaffel, der saaledes dannedes, var en Haand pludselig kommen til Syne, en stor, rød Haand, der med rasende Iver bevægede sig frem og tilbage i heftig Fraraadelse.

Medens de to Fanger stirrede herpaa i maaløs Forbavselse, forsvandt Haanden bag Stammen, og i dens Sted kom et Ansigt til Syne, der lige saa resolut som sin Forløber blev ved at ryste. Det var umuligt at tage fejl af den mahognifarvede, rynkede Hud, de store buskede Øjenbryn og de smaa glinsende Øjne.

Det var Kaptajn Efraim Savage fra Boston!

Endnu mens de stirrede og undredes, lød der en gennemtrængende Fløjten inde fra Skovens Dyb, og enhver Busk og Tykning udspyede Ild og Røg,

medens Musketternes Knalden lød overalt fra Lysningens Rand, og Kuglerne hvislede og smeldede ind iblandt de hylende Rødhuder.

Irokesernes Skildvagter var af deres blodtørstige Attraa efter at se Fangernes Pinsler og Død bleven lokkede ind fra deres Poster; derfor havde Kanadierne kunnet overrumple dem, og de var nu indesluttede i en Ring af Ild.

De styrtede snart denne Vej og snart hin, men alle Vegne mødtes de af Dødens Sendebud, indtil de til sidst fandt en Aabning i Ringen, som de saa begyndte at strømme igennem som Faar gennem et søndret Gærde.

I vild Dødsangest stormede de ind i Skoven, medens deres Forfølgeres Kugler vedblev at pibe dem om Ørene, indtil Fløjten igen lød og kaldte Skytterne tilbage fra deres Jagt.

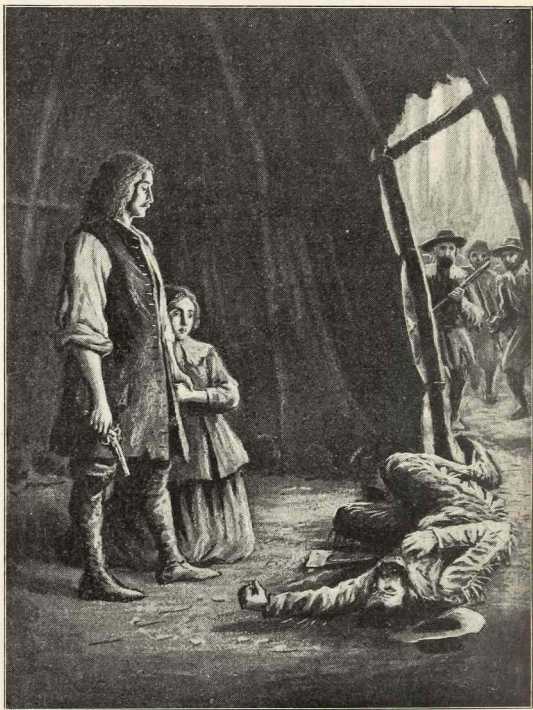
Men der var een af de vilde, som vilde give sig Tid til at styre sin Lyst, før han flyede. Den flamske Bastard tørstede mere efter Hævn end efter Sikkerhed.

Han styrtede hen imod Onega og kløvede hendes Hoved med sin Økse; udhylende sit Krigsskrig svingede han derpaa sit blodbestænkte Vaaben over sit Hoved og fløj ind i Hytten, hvor Fangerne endnu laa og knælede.

Catinat saa ham komme, og en vild Glæde luede i hans Øjne.

Han sprang op for at møde ham, og idet Bastarden styrtede ind, affyrede han begge Pistolløb i hans Ansigt.

Et Øjeblik efter var en Skare Kanadiere stormet ind over de to dødeligt saarede. Fangerne følte varme, venlige Hænder gribe deres, de saa op i Amos Greens, Savages og Sorte Ørns smilende vel-

Den flamske Bastards Død.

kendte Ansigter og vidste, at de nu endelig havde fundet Frelse og Frihed.

* * *

— Saaledes kom Flygtningene til Ende med deres farefulde og besværlige Rejse; thi Vinteren tilbragte de roligt og fredeligt i Fortet St. Louis, og da Irokeserne om Foraaret havde henlagt deres Krigstog til nordligere Egne, kunde vore Venner i Fred drage til de engelske Provinser og derfra ad Hudsonfloden til New York, hvor Amos Greens Familie bød dem et varmt Velkommen.

Venskabet mellem Amos og Catinat var under de fælles Farer blevet saa inderligt, at de besluttede at gaa i Kompagni og drive Pelshandel i Fællesskab. De havde Lykken med sig og tjente saa mange Penge, at Catinat kunde bygge sig et stort og smukt Hus, der altid stod aabent for hans be- trængte Landsmænd og Trosfæller, for hvem han var som en Fader og Broder, saa længe han levede. Amos Green giftede sig med en hollandsk Jomfru, og mellem hende og Adéle opstod der snart et lige saa varmt og varigt Venskab, som mellem deres Mænd.

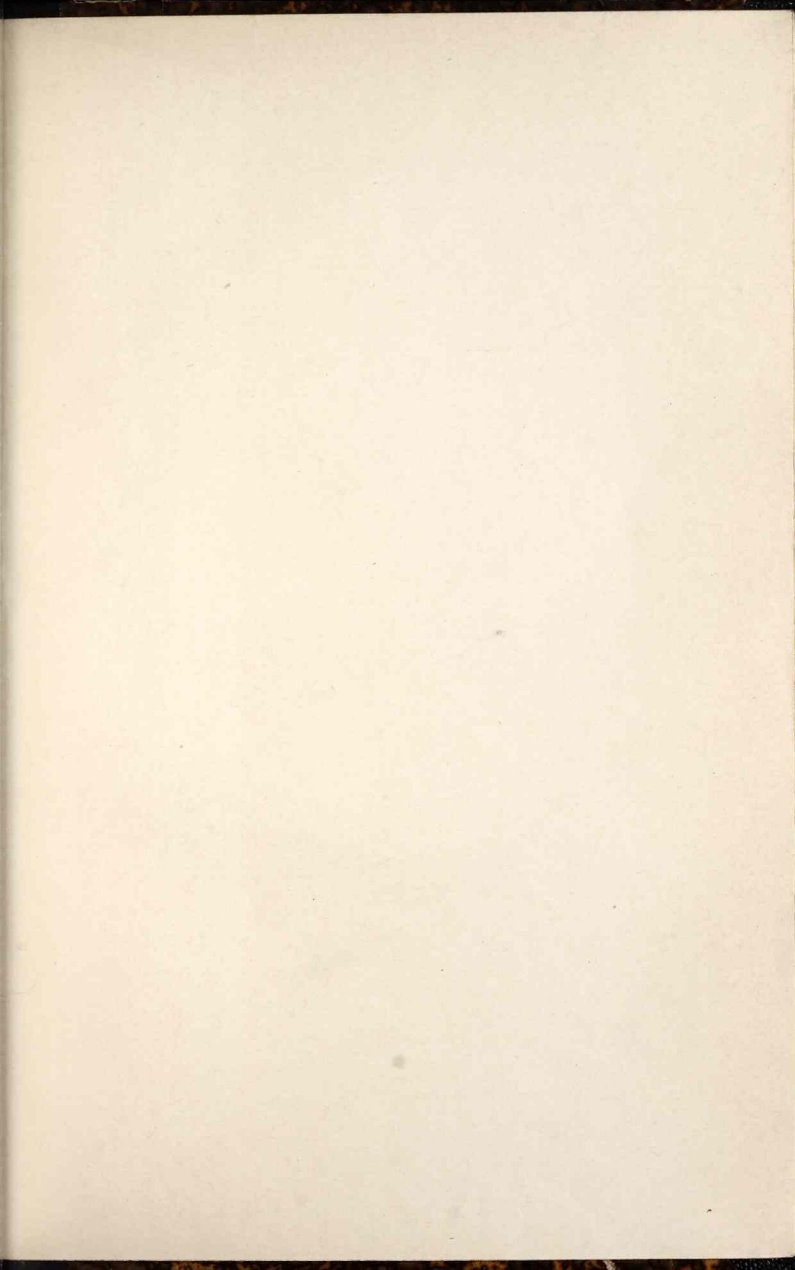
Kaptajn Efraim vendte i god Behold tilbage til sit elskede Boston, hvor han opfyldte sit eget længe nærede Ønske og byggede sig et smukt Stenhus paa en Bakke i den nordlige Del af Byen, hvorfra han kunde se ned over alle Skibene paa Floden og i Havnen og den Virksomhed, der knyttede sig til dem. Der boede han æret og agtet af sine Byesbørn, der valgte ham baade til Fredsdommer og Oldermænd, og først langt ind i det næste Aarhundrede døde han mæt af Dage efter at have øjnet sit Lands begyndende Storhed.

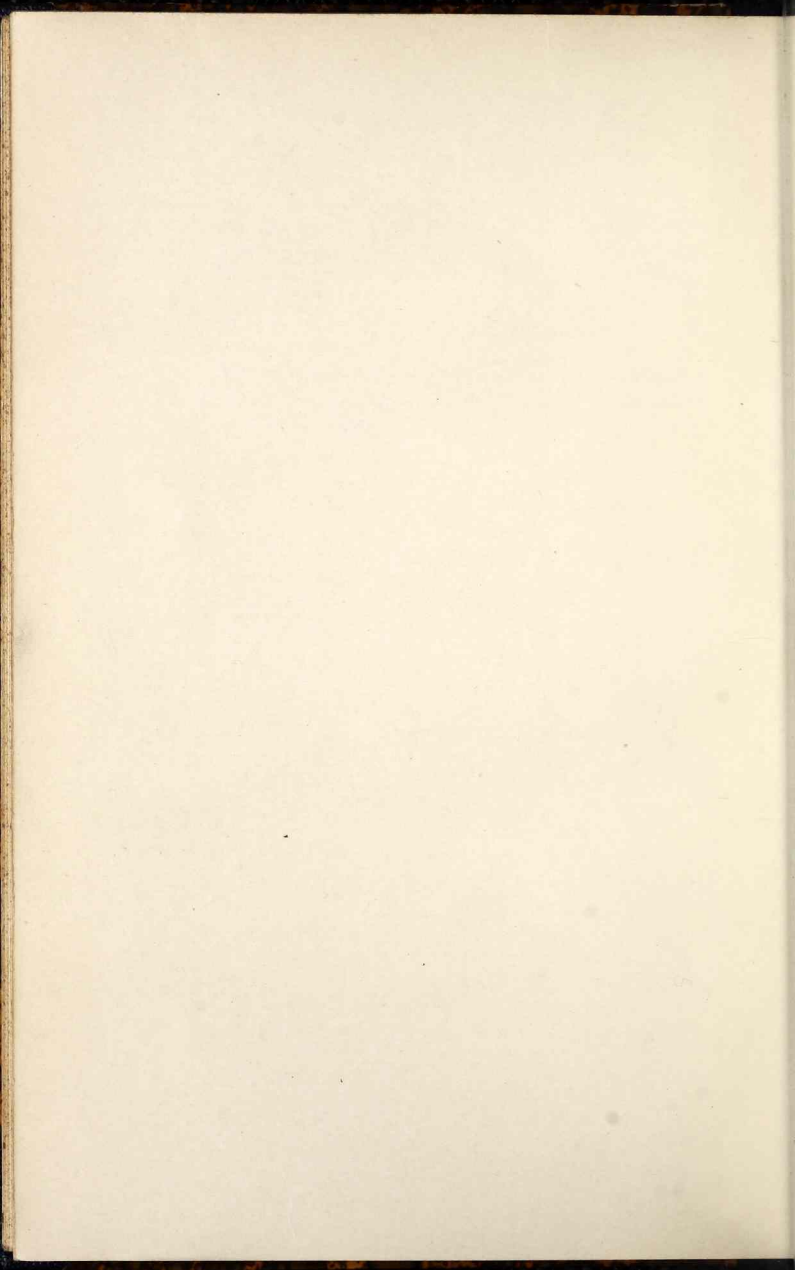
Borgen St. Marie kom snart i sin gamle Stand igen; men fra den Dag, da Borgherren havde mistet sin Søn og sin Hustru, blev han en hel anden Mand. Han blev magrere, vildere og mindre med-

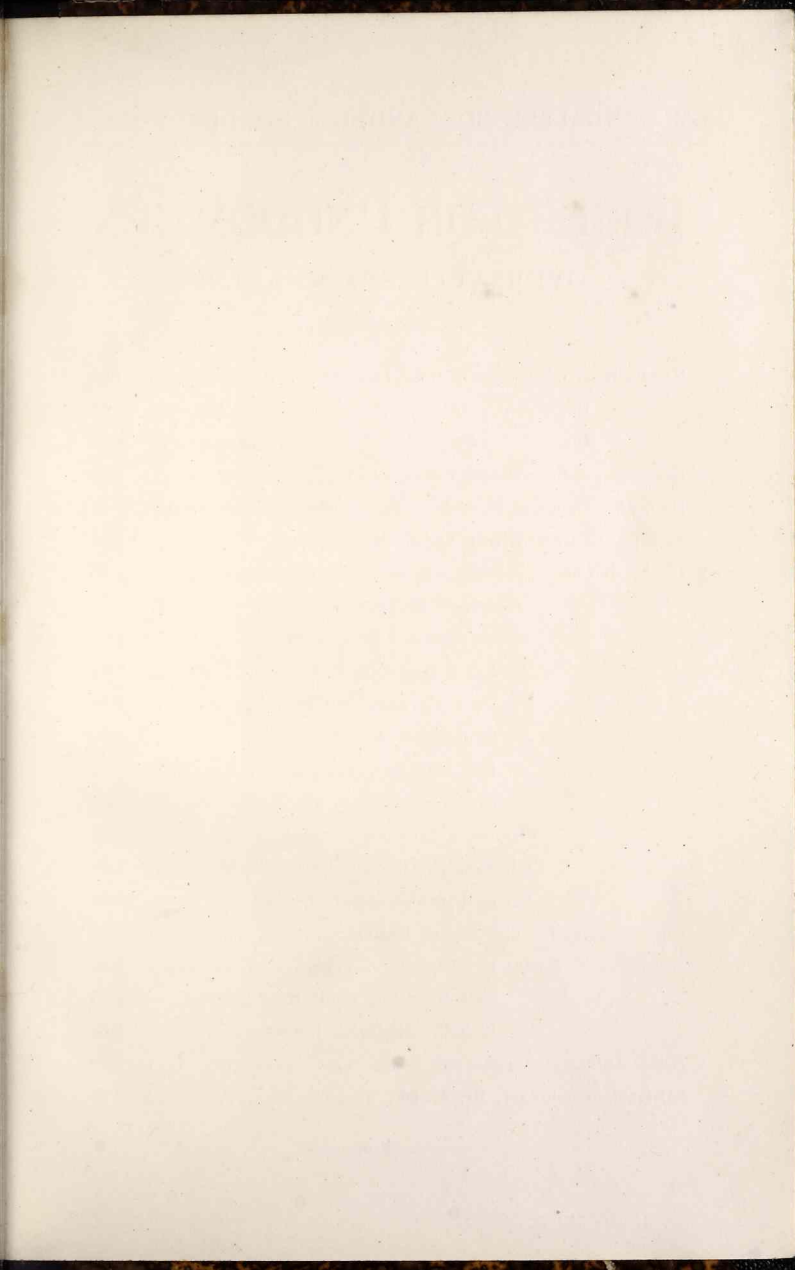
følede, og stadig stillede han sig tillige med Sorte Ørn i Spidsen for Krigerskarer, som trængte ind i Irokesernes Skove og udførte Bedrifter, der spurgtes viden om, indtil der endelig kom en Dag, da de drog ud paa et af disse Tog for ikke tiere at vende tilbage.

Mange skrækkelige Hemmeligheder er skjult i disse tavse Skove, og Charles de la Noues og Sorte Ørns er en af dem.

BØGER FOR UNGDOMMEN

OVERSATTE FRA ENGELSK

Nye Indianerfortællinger, I. Bind, <i>Edward S. Ellis</i> : Ulveøre, ill.	1.00
Do. II. — — Falkefod, ill.	1.00
Do. III. — — Pelsjægerne, ill.	1.00
<i>Carpenter, Edith</i> : Pengene eller Livet.....	1.00
<i>Day, Th.</i> : Delfinens Krydstogt. En Søroman for raske Dreng	1.25
<i>Dickens, Charles</i> : Oliver Twist. Med Illustr.....	1.00
<i>Doyle, A. Conan</i> : Gudens Øre og andre Fortællinger	1.50
Sherlock Holmes Opdagelser:	
I. En Studie i Rødt, 2. Opl.....	2.00
II. Lys i Mørke, 2. Opl.	2.00
III. De Fires Tegn, 2. Opl.	2.00
IV. Rødbøgene, 2. Opl.	2.00
V. Den blaa Karfunkel, 2. Opl.....	2.00
VI. Den forsvundne Brud, 2. Opl.	2.00
VII. Det gule Ansigt, 2. Opl. ...	2.00
VIII. Sherlock Holmes Død, 2. Opl.....	2.00
IX. Baskervilles Hund, 2. Opl.	2.50
<i>Glyn, Elinor</i> : En ung Dames Dagbog	4.50
<i>Haggard, H. Rider</i> : Dr. Therne	2.50
— Sort Hjerte og hvidt Hjerte.....	2.00
— Lisbeth. Historisk Roman	4.75
<i>Hope, Anthony</i> : Fangen paa Zenda	1.00
Solstraalefortællinger, Nr. 1—38	à 0.50

